

Veto

nummer 27

20 april 1998

Jaargang 24 - 1997-1998

afgite: Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Thomas More en
KVHV niet erkend

p. 3

Festival van de
Afrikaanse film

p. 8

Jong en oud strip-
talent: Nix en
Kamagurka

p. 15

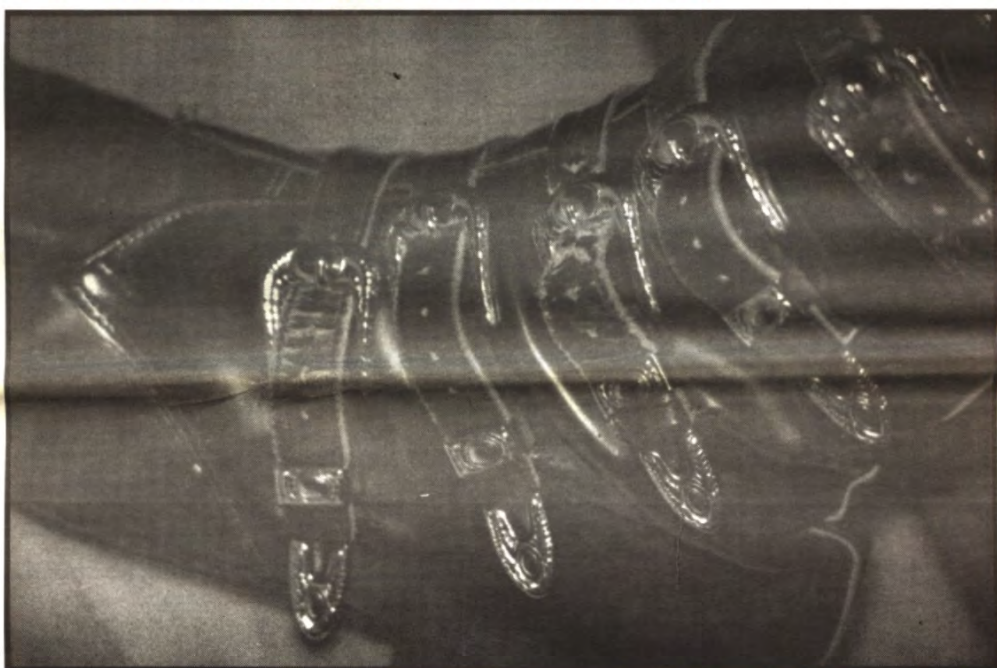
Mag je brossen aan de unief?

De keuze tussen ochtendseks of statistiek

Les volgen is niet altijd even leuk. Een hoorcollege om acht uur 's ochtends blijkt voor veel studenten vaak minder aantrekkelijk dan hun bed of wie erin ligt, dus besluiten ze maar niet naar de les te gaan. Brossen zorgt ervoor dat je rustig kan ontbijten, al wil het wel eens wroeging met zich meebrengen om het missen van wat later een examenvraag zou kunnen zijn, en bovendien "mag het niet". Maar hoe verboden is brossen precies?

De algemene opvatting luidt alleszins dat brossen verboden is. De regelgeving hierom is al veel minder eensgezind. Normaal kan een dergelijke aangelegenheid op twee manieren geregeld worden. Ten eerste is er het onderwijsdecreet van de Vlaamse Gemeenschap dat de organisatie van het onderwijs in heel Vlaanderen regelt, daarnaast kan de universiteit — of een afzonderlijke faculteit — intern een reglement terzake vastleggen. In het decreet is het zoeken naar een paragraaf of artikel in verband met lesvolgen. Nergens staat uitdrukkelijk beschreven dat universiteitstudenten verplicht zijn hun lessen bij te wonen, maar in twee verschillende hoofdstukken komt de aap uit de mouw. Bij de bepaling van wat academisch onderwijs is, zegt het decreet dat de universiteiten hun onderwijs op twee manieren kunnen aanbieden: onder de vorm van open onderwijs, of als kontaktonderwijs.

Open onderwijs wordt bijna uitsluitend met behulp van allerlei mediale toepassingen verstrekt, en is niet plaatsgebonden. Dat dit niet het soort onderwijs is dat bij de meeste opleidingen gebezigd wordt, is duidelijk. Kontaktonderwijs dus, en wat wordt daaronder verstaan? Er is een "rechtstreeks contact tussen de onderwijsverstrekker en de student" en op grond daarvan is deze onderwijsvorm gebonden aan "een bepaalde plaats van onderwijsverstrekking". Een dergelijke omschrijving is niet mis te verstaan. Tenzij een prof huisbezoeken aflegt, wordt de student geacht in de les aanwezig te zijn. Verderop in het decreet, in het hoofdstuk over de financiering van de universiteiten, staat dat de Vlaamse Gemeenschap zijn universiteiten financiert op basis van het aantal studenten die ingeschreven zijn "met het oog op het werkelijk volgen van een opleiding". Ruim geïnterpreteerd kan je hieruit afleiden dat je hiervoor aan-

Veto Down Under — Omdat u er stilaan geen tijd meer voor heeft — leuke paaseksamens gehad, overigens? — zijn wij maar in de onderwereld van de subcultuur gedoken. Geen house-gothic- of hiphopfluif kon de laatste tijd georganiseerd worden of je kwam er wel een grand reporter van Veto tegen, verscholen achter een pint en een bandopnemer. Het resultaat lees je in het eerste deel van Veto's Dossier Subkulturen, vanaf pagina 10. Geen nood voor wie zich miskend voelt in zijn subkulturele identiteit: volgende week is er deel twee. (foto Jeroen Lissens)

wezig moet zijn in de lessen.

Het besluit hieruit is dat het decreet wil dat studenten naar de les gaan. Op papier, want in praktijk is de naleving hiervan oncontroleerbaar en feitelijk niet afdwingbaar. Om dit te doen, zou de regeringscommissaris aan de universiteit haast absenties moeten nemen in de aula's om te zien wie werkelijk zijn of haar opleiding volgt. En zelfs wanneer dit gebeurt, kan de regering een individuele student niet dwingen lessen te volgen of omwille hiervan te bestraffen. De zorg voor een goede uitvoering van de bepalingen rond lesvolgen laat het decreet bijkbaar over aan de afzonderlijke onderwijsinstellingen.

De universiteiten zijn dus beter geplaatst om het lesvolgen te regelen. Maar ook in de centrale reglementen van de KU Leuven wordt met geen woord geroep over verplicht lessen bijwonen. Toch is er een

manier om studenten te dwingen niet systematisch te brossen: dat van de permanente evaluatie. Op basis van pleegde rechtspraak hebben de universiteiten het recht de actieve inzet van een student tijdens het jaar te valoriseren. Op die manier kan niet meewerken — waarvan niet naar de lessen het begin is — een negatieve invloed hebben op het examensijfer van een vak. Vanzelfsprekend is een dergelijke praktijk niet overal even makkelijk toe te passen, waardoor er niet altijd evenveel rekening mee moet gehouden worden. In een klein werkseminarie kan een lesgever makkelijk inschatten wie in welke mate heeft meegewerkt, zo iets is al minder evident voor een theoretisch hoorcollege in een aula met vijfhonderd studenten.

Daarnaast kan de inzet natuurlijk ook gemeten worden door absenties te nemen, maar dat zo iets geen gebruikelijke maat-

regel meer is, heeft elke student die af en toe eens in een les zit, al wel gemerkt. Een belangrijke voetnoot daarbij is dat wanneer een dergelijke vorm van permanente evaluatie toegepast zal worden, de lesgever verplicht is dit bij de aanvang van het academische jaar te melden. Binnen de universiteit kunnen ook de verschillende faculteiten de nodige extra regelingen treffen om de studenten te verplichten in deze of gene les aanwezig moet zijn.

Op de vraag of brossen mag, kan dus niet zomaar ja of nee geantwoord worden. De Vlaamse Gemeenschap zegt dat het eigenlijk niet mag, maar controleert het niet en kan er nog minder iets aan verhelpen als het gebeurt. De universiteit zegt zelf nergens dat brossen niet mag, maar is verplicht aan te sluiten bij het decreet, en kan door middel van permanente evaluatie en mits aankondiging het bijwonen van lessen laten meetellen bij het bepalen van een examensijfer. Het besluit zal dan wel zijn dat de problematiek van het brossen met de mantel der liefde kan bedekt worden, maar dat wie te stout is op het examen toch nog de roe kan krijgen.

GROEP T

INGENIEURS MET VISIE

TECHNOLOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Vesalius • Vesaliusstraat 13 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groep@groep.be

Koen Verheyden

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Plaza Real

Er komt van verschillende zijden kritiek op het nieuwe voorstel tot betoelaging van de literaire tijdschriften. En met reden. De rijken worden weer eens rijker, ten koste van wie reeds weinig krijgt. Men zou overigens van Veto, dat ijvert voor democratisering van onderwijs en maatschappij mogen verwachten dat het dergelijke ondemokratische maatregel (die het spectrum der meningen inperkt) veroordeelt. Dat u het doodgeboren projekt Plaza Real (Veto 26) bejubelt, betekent allicht dat u niet alle achtergronden kent.

Wie zit in godsnaam te wachten op een 'Flair-met-essays' à 125.000 fr. subsidie per nummer, meer dan velen ontvangen voor een heel jaar? Dure insidie jokers of promotieproza voor de academische carrière op kosten van de gemeenschap. Men vraagt zich af waar de betrokkenen de arrogantie halen dit überhaupt te durven vragen. De

betoelaging van de literaire tijdschriften is zowiezo al dubieus. Volgens sijfers uit de Nieuwsbrief van de Administratie Cultuur te Brussel kregen de meest verwernde periodieken voor 1997 het volgende (politieke situering door mij): Dietsche Warande en Belfort (CVP): 1.800.000 fr.; Nieuw Wereld-tijdschrift (SP) 1.800.000 fr., inmiddels 'overbruggingskrediet'; Yang (Manteau, gelieerd met DW&B): 1.200.000 fr.; De Brakke Hond (Houtekiet) 1.000.000 fr.; De Vlaamse Gids (VLD): 1.000.000 fr; Kretief (voormalig Manteau) 400.000 fr.; Gierik-nvt (kwa oorsprong SP) 400.000 fr.; Deus ex Machina 400.000 fr.; Poëziekrant 300.000 fr., naast de structurele subsidie van vijf miljoen die het Poëziecentrum te Gent reeds ontvangt.

De betoelaging steunt dus vooral op politieke criteria en kommersiële (uitgeverijen) — zoals ten tijde van Walschap, een Belgische ziekte. 'Talent' (en werkbeurzen en reizen enzovoort.) wordt bepaald door de partijkraant en in sommige gevallen de

grote bek (en media). Met literatuur heeft dat weinig te maken. De Kommissie Lettens die één en ander verdeelt, is partijpolitiek samengesteld en verschuilt zich hiervoor achter het Kultuurpakt. Enkele leden (waaronder Dirk Van Bastelaere) zijn te vaak rechter in eigen zaak.

Men kan zich ook vragen stellen over de deontologie van literatuurwetenschappers die hun 'wetenschap' bedrijven vanuit partijpolitieke of zuilaangehörigheid. Zo kompromitteren ze hun vak. Is het de taak van een afdeling Nederlandse Letterkunde eigentijdse auteurs te promoten (vaak collega's en/of ex-studenten) of dood te zwijgen, naargelang. Het wordt tijd dat de academische overheid dit soort wetenschap eens grondig doorlicht en beperkingen oplegt aan het impresariaat. Eerst kijkt men tot welke partij, universiteit, uitgeverij, club een auteur behoort, dan wordt wat overeenstemmende academische retoriek vervaardigd. Meer 'Plaza' dan 'Real', vrees ik. Hoedanook het lijkt vreemd dat een studentenweekblad zou moeten dienen als kritiekloos doorgeefluik voor het zoveelste pseudo-elitaire clubje. Ons land scoort al hoog genoeg op de lijst van Europees gesjoemel.

**Hans Devroe, Universitaire Werkgroep
Literatuur en Media**

Kafetaria

Graag nog enkele bedenkingen bij de lezersbrief in Veto nr. 26 omtrent de voorgenomen sluiting van de kafetaria van L&W. Volgens de heer Burie heeft "de fakulteit in deze niet het gevoel mensen opzij te hebben geschoven of hardvochtig te hebben behandeld". Immers, toen de huurovereen-

komst van de kafetaria vier jaar geleden afliep, heeft men beslist de sluiting uit te stellen tot de uitbater, Chris Jaubin, de pensioengerechtigde leeftijd zou hebben bereikt, zo steld hij.

Wat men wil doen uitschijnen als een grootmoedige beslissing, is in feite slechts een kleine, én evidente, tegemoetkoming. Twintig jaar van hard werken in beschouwing genomen ware het van hogerhand heel wat gepaster geweest indien men eveneens terdelge met de overnamewensen van de uitbaters rekening had gehouden. Indien het bestuur het oor te luisteren had gelegd, zou het hebben gemerkt dat de familie Jaubin verre van gelukkig is met de huidige regeling. Door het moeten wegsturen van een reeds gekende kandidaat-overnemer wordt hen de kans op een veelverdiend ruimer pensioen immers ontnomen. Evenzo kan dochter Jaubin nu wel naar een andere betrekking gaan uitkijken, om over de jobstudenten nog maar niet te spreken.

Niet zo min lijkt de mening van de gebruiker er toe te doen. Niemand heeft behoefte aan nog maar eens een onpersoonlijke, van automaten voorzien ontmoetingsruimte. Naast haar kwaliteiten als puur ontmoetings- en ontspanningsruimte, moet de kafetaria toetogte bovendien het voordeel te fungeren als alternatief tussen de bibliotheek en de fakbar in. Aldus kan men er iets nuttiger terwijn men zich in enigerlei lektuur of taak verdiept. Ook behoort een deel van het kafetariaklienteel — inclusief bezoekers van buiten de universiteit — tot een hogere leeftijdscategorie. Het gaat bij gevolg niet om op dergelijke specifieke gebruikers naar de fakbar te verwijzen, hoe ontzeggelijk gezellig die ook is. Want nog afgezien van het tekort aan zitplaatsen, en het feit dat de plaats zich niet echt als werkplek leent, richt de fakbar zich tot een ander doelpubliek. De Alma op haar beurt is een louter etegelegheid. Overigens beweert de heer Burie wel dat hij de kritiek

vervolg op p. 18

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

De studentenbeweging heeft de bedoeling tot democratisch mogelijk te zijn: inspraak voor alle studenten, iedereen mag het woord nemen, jaarlijkse verkiezingen voor vertegenwoordigers. Er hangt dan ook veel van af, de rechten van de student moeten verdedigd worden, en de studenten willen een belangrijke rol in de maatschappij spelen. Daarom is het ook belangrijk dat zij zeer democratisch zijn, bij wijze van voorbeeldfunctie.

Maar in hoeverre is de studentenbeweging democratisch? Alle vergaderingen staan open voor alle studenten, en wie het woord vraagt, krijgt het. Wie invloed wil uitoefenen krijgt daar volop de gelegenheid toe. Als het op beslissingen aankomt, hangt alles af van de kringen. De kringen krijgen die macht via de 'demokratische' kringverkiezingen.

Bed

En de tijd van de kringverkiezingen is weer aangebroken: een luxetijd voor de student. Hij wordt immers verveeld met allerlei spelletjes, met genoeg wissel om het tot de eksamens uit te houden, genoeg cola om er zijn maag aan te verbranden en genoeg bier om er een stievige kater aan over te houden. Hij krijgt ontbijt op bed aangeboden, mag gratis gaan snookeren, of bangejpringen, enzovoort. Leuk. Elke student kan wel een gratis ekstraatje gebruiken. Maar de vraag is of deze ekstraatjes wel echt gratis zijn. De student betaalt namelijk met het belangrijkste wapen dat hij bezit: zijn stem. Met die stem kan de kring dan een heel jaar vertegenwoordigen in allerlei organen, zoals POK en Loko.

Kringverkiezingen

Maar in hoeverre wordt de student vertegenwoordigd die zijn stem heeft verkocht voor een gratis ontbijt op bed? (Nee, dat ene gratis ontbijt is helemaal geen intentieverklaring om er een heel jaar zulke te serveren.) Zo iets houdt helemaal geen programma voor het volgende jaar in. Gaat de kring het volgende jaar werken aan een goed onderwijsstelsel? Of denken zij sociaal genoeg om ook de zwaksten en de armsten onder ons te verdedigen? Zal zij enig oog hebben voor de problemen van de buitenlandse studenten in de fakulteit? En zal ze actief meewerken met de toppers van het jaar, bijvoorbeeld de vierentwintig-urenloop, Ithaka. Wie kent haar standpunten? Of zal ze die op de spot verzinzen? Van een democratische werking is zo niet veel sprake meer. Een gevolg hiervan is dat studentvertegenwoordigers soms beter denken te weten wat studenten nodig hebben dan de studenten zelf. In plaats van te luisteren naar de mening van studenten wordt er dan met veel druk uitgelegd wat de juiste standpunten wel moeten zijn.

Wensen

Studenten verkopen massaal hun stem. Waarom? Omdat ze de activiteiten leuk vinden, omdat ze een vriendje hebben bij de ploeg, of gewoon omdat er geen alternatief is, alle ploegen zijn immers zo. Maar, niemand is verplicht om te stemmen, en als er te weinig studenten gaan stemmen, zijn de verkiezingen niet geldig. Elke student heeft het recht van de ploegen een degelijk programma te eisen, en

als er geen degelijke programma's zijn, niet te stemmen. Dit is de belangrijkste mogelijkheid om lakse ploegen af te straffen.

Maar laten we nog een stapje verder denken. Zelfs als een ploeg een programma heeft, en dat volgt, dan nog is de student niet goed vertegenwoordigd. Minderheidsmeningen vallen immers steeds uit de boot. Stel dat in een bepaalde fakulteit 55 procent van de studenten strekking x aanhangen en 45 procent strekking y, dan zal strekking y nooit aan bod komen. Welke is de logica achter één kring, één mening, één of twee stemmen? Er zijn onderwerpen waarvoor de logica opgaat en de kring echt wel de beste vertegenwoordiger is: als het om kringactiviteiten gaat, of onderwijsproblemen van de fakulteit. Maar wat bij andere onderwerpen: aan wat besteedt Loko zijn geld, hoe verdedigen we de sociale belangen van de student, keuzes over verschillende onderwijssystemen? Zou het soms niet meer fair zijn als kringen hun stemmen opsplitsten, om de verschillende strekkingen van studenten van hun fakulteit te vertegenwoordigen, in plaats van het abstracte 'alle studenten'?

Misschien moet er eens nagedacht worden over wat vertegenwoordiging juist is, en hoe die moet ingevuld worden. Er kan gezocht worden naar een systeem waarbij mensen verkozen moeten worden op basis van een programma, al dan niet rechtstreeks, al dan niet per fakulteit, al dan niet volledig representatief voor minderheidsgroepen.

**Nele Mariën,
eerste lic politieke wetenschappen**

buitenbaan

Deze week niet in Veto:

• *Pientere kerel, Tony Blair. Laatst riep hij weer eureka: werklozen kunnen voor één pond een wekker kopen. Zo zullen ze zeker op tijd opstaan om te solliciteren. Geniaal, het werkloosheidsvraagstuk opgelost in vijf minuten. De wereld was weer eventjes maakbaar. Soms is Tony zo vindigrijk dat hij zelfs de problemen in het buitenland aanpak. Hij belde vorige week nog naar president Chirac om hem aan te raden asfaltwogen aan te leggen tussen Parijs en Roubaix. "Dan zullen minder renners vallen."* • *Werklozen, in Ken Loach-films en in "Brassed off" worden ze opgevoerd als slachtoffers, maar niet bij Tarantino. De laberende Jackie Brown verdient 16.000 dollar per jaar. "Didn't exactly set the world on fire, did ya, Jackie?" Andere personages zijn bewust werkschuw, het zijn mensengedroegen Garfield's. Ambities? "To get high and watch TV." • Maar Tony Blair heeft het dus niet zo begrepen op die 'dopkultuur'. De Brise artiesten betrouwen zijn vastberaden aanpak. Zij beweren dat de werkloosheidsuitkeringen werken als verborgen cultuursubsidies omdat ze creatievelingen tijd en geld geven om te experimenteren. Oasis en Pulp zijn die uitkeringen blijkbaar niet vergeten: ze bouwden hun dopinago uit. Da's 'Cool Britannia', de kulturele renaissance aldaar en Blair maakte er de maskotte van zijn zijn frisse visie op zijn land. Hey, Tony wat is het nu? Moeten werklozen het bed uit met het zoemgeluid van een nagenieuwe wekker of met een kater en een plaatje van Oasis? • Benieuwd ook wat het Centrum voor Politieke Vernieuwing hiervan zegt. Werkloosheidsvergoedingen mogen alleen uitgekeerd worden aan wie ze kan betalen of zoets? Later, als je werk hebt bij McDonald's of aan het pompstation kun je die investering dan weer recupereren met je footi. En langdurig werklozen kunnen nog altijd wekkers gaan rondelen bij hun collega's. • Jackie Brown, doet ze denken aan Rooie Zita of niet? Zoals Rooie Zita (cf. Bakelandt) een op haar huid zittende Franse korporaal van zich afhoudt als ze baadt, krijgt Jackie een gangster onder controle. Er zijn nog gelijkissen, maar die houden we achter om de feministes ter wille te zijn. Ik was verliefd op een airhostess, zeven dagen op zes.*

“Unief leverde waarschijnlijk adressen aan KVHV”

I e procedure voor de toekenning van financiële middelen aan de vrije verenigingen blijft — zoals verwacht en aangekondigd — voor opschudding zorgen. De Algemene Vergadering (AV) van Kringraad besloot in februari om ondermeer het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) en het Thomas More-genootschap uit te sluiten van financiering via de studentenbeweging. Ondanks het feit dat het KVHV naar de regeringscommissaris is gestapt en de procedure voor het Thomas More-genootschap werd herzien, verandert er niets voor beide verenigingen: ze krijgen geen geld om hun kosten te dekken.

Het KVHV was het niet eens met haar niet-erkenning. Daarom zijn ze naar de regeringscommissaris — de man die nagaat of beslissingen van de universiteit door de juridische beugel kunnen — gestapt, zoals ze in een eerste reactie aan Veto al aange-

kondigd hadden. Het KVHV werd door de FKK (Financiële Controle Commissie) niet als vrije vereniging erkend, voornamelijk omwille van de postassigaties waarmee ze aan ledenwerving doen: u weet wel, de postbode die bij de ouders van eerste- en tweedejaars aan de deur staat om tweehonderd frank te innen 'voor een vereniging aan de universiteit'. De regeringscommissaris onderschrijft de mening van Kringraad dat het systeem van de postassigaties betwistbaar is. Hij bevestigt zelfs het feit dat het KVHV de adressen meer dan waarschijnlijk gekregen heeft doordat de dienst studenteninschrijvingen haar de nodige inschrijvingslijsten heeft bezorgd. Dit vermoeden leefde al een tijdje in de studentenbeweging en verscheen al enkele malen in Veto, maar werd altijd staalhard ontkend door de bevoegde instanties. De regeringscommissaris heeft de universiteit al op de vingers getikt omdat ze in de toekomst de adressen niet meer zouden doorspelen aan het KVHV.

Verder laat de regeringscommissaris optekenen dat hij het niet eens is met het feit dat het KVHV niet erkend wordt om-

wille van de postassigaties. Het belangrijkste argument van de commissaris is dat Kringraad gebonden is door de criteria die ze zelf opgesteld heeft, en dat volgens die

criteria de methode van de postassigaties geen doorslaggevend argument kan zijn. Hij adviseerde Kringraad dan ook de procedure te herzien, maar daar wilde Kringraad niet op ingaan. Het geschil zal nu voorgelegd worden aan de Raad voor Studentenvoorzieningen. Koördinator professor Van Gerven zal in juni nog een bemiddelingspoging ondernemen tussen FKK en het KVHV.

Erste rapport-Dillemans aan uitvoering toe

Uniefs slanken een beetje af

Istorisch', zo wordt de voorlopige besluitvorming genoemd na de besprekingen tussen academische en politieke beleidsvoerders van het eerste voortgangsrapport van erector Roger Dillemans. Halfweg vorig jaar leverde Dillemans dat rapport af, dat een eerste leidraad moest worden bij de optimalisering van het universitaire aanbod in Vlaanderen. Het voortgangsrapport zorgde voor heel wat discussie binnen en buiten de universiteit. Ondertussen is het stof opgeklaard en blijkt de erector erin geslaagd een goed deel van zijn voorstellen te doen aanvaarden, en dat is niet niks. De uniefs zullen dus stukje bij beetje moeten afslanken en de studenten moeten bijgevolg mobieler worden. Een stand van zaken.

deze factoren tot specifieke identiteitsontwikkeling van de Vlaamse universiteiten, tot een zekere pluriformiteit en tot vruchtbare concurrentie bijdragen, kunnen ze een positieve kracht betekenen. Indien ze echter in de plaats treden van de kwaliteit en via evenwichtskonstrukties aanleiding geven tot verdere versnippering, worden ze kontraproduktief." Kort gezegd; de K van de KU Leuven en andere letters blijven voorlopig op hun plaats staan, wie had het tegendeel verwacht? Het is wellicht niet fout te denken dat vooral de kleinere uniefs pleitbezorgers zijn geweest van deze 'verduidelijking', aangezien zij zich meer dan de andere legitimeren op een ideologische grond.

Bevriezen

Nog zo'n heikel punt was de kwestie of vijfjarige opleidingen — rechten en psychologie bijvoorbeeld — hun vijfde jaar moeten opofferen ten voordele van de uitbouw van een volwaardige derde cyclus. Dat blijkt niet het geval te zijn: "Opleidingen die vandaag een tweede cyclus van drie of meer jaren hebben, kunnen die studieduur in de toekomst blijven behouden, maar de uitbouw van de vijfde jaren (dat is de derde cyclus) is hier niet mogelijk." Men zal daar dus moeten kiezen tussen het behoud van de huidige derde licentie of de uitbouw van een volwaardige derde cyclus. In de redelijk revolutionaire omvorming van het universitaire curriculum van Dillemans blijkt men zich overigens globaal gezien wel te kunnen vinden. Naast de uitbouw van de derde en vierde cyclus — respectievelijk de voortgezette opleiding en de permanente vorming — valt daarbij de gedeeltelijke hervorming van de kandidaturen op. Het eerste jaar moet meer een 'studium generale' of zelfs een polyvalent 'propedeutisch' jaar worden, dat er echter niet mag toe leiden dat "de confrontatie met de eigenlijke vakopleiding te sterk wordt uitgesteld." Over de invoering van een algemeen (oriënterings-/ toelatings-) eksamen voor of na het eerste jaar wordt in het verslag met geen woord gerept. Om tot de derde cyclus toegelaten te worden mag je je daarentegen wel aan een "selectieprocedure" verwachten.

Op korte termijn worden tevens al enkele afslankingen van het universitaire aanbod in het vooruitzicht gesteld. Het gaat om relatief kleine ingrepen, waarbij groten-

deels de aanbevelingen van Dillemans daarentoeg gevolgd worden. De opleidingen in kwestie worden voorlopig ook niet afgeschaft, maar wel 'bevroren', dat wil zeggen tijdelijk niet meer aangeboden, terwijl de onderzoekskapaciteit behouden kan blijven. De kandidaatsinstellingen KUB en Kulak verliezen de kandidatuur wijsbegeerte en de KUB ook nog eens economische wetenschappen. Aan de VUB wordt sociale en culturele agogiek in de kandidatuur versmolten met pedagogie en wordt economische wetenschappen, materiaalkundig ingenieur en geologie bevroren. In Antwerpen worden de twee fakulteiten Economie geleidelijk geïntegreerd. Ook komt er een hervorming in de vakgebieden pol & soc, eksakte wetenschappen en letteren, die moeten zorgen voor een transparanter aanbod, waardoor de opleidingen, die nu vaak fel van elkaar verschillen volgens de inrichtende instelling, beter op elkaar worden afgestemd.

Brug

Al die hervormingen zullen uiteraard ook niet zonder gevolg blijven voor de studenten. Van hen wordt verwacht dat ze 'mobieler' worden, vooral in de derde cyclus. Dit stelt een aantal nieuwe maatschappelijke behoeften centraal. Mobiliteit — zowel fysiek als virtueel — brengt extra kosten met zich mee die niet voor iedereen oplosbaar zijn. Het voorstel om het huidige studiefinancieringssysteem uit te breiden tot de derde cyclus lijkt wat te betreft alvast een stap in de goede richting.

Tot slot lijkt het ook aardig om na te gaan wat niet in de voorlopige besluitvorming is opgenomen. Zo is het voorstel om de universitaire instellingen onder te brengen in vier 'complexen' — RUG, VUB, de konfederatie Antwerpen en de katholieke konfederatie KU Leuven-KUB-Kulak — niet overgenomen. Vooral deze gedachte zorgde in het begin van het academiejaar voor heel wat beroering in Brussel en daarbuiten. Voorlopig moeten we het stellen met de erg neutrale vaststelling dat "in het toekomstige Vlaamse universitaire landschap kandidatuurinstellingen — in welke formule dan ook — zullen dienen te functioneren in universitaire netwerken." Een echte hervorkaveling van het Vlaamse universitaire landschap ligt dus vooralsnog een brug te ver.

Vaarwater

Ook werd het Thomas More-genootschap niet langer erkend als vrije vereniging door de FKK. Het genootschap kreeg weliswaar twee positieve adviezen van de bevoegde werkgroepen; maar in extremis werd er een bezwaar ingediend tegen het opnemen van Thomas More-genootschap in het blok met de andere 'positief geadviseerden'. Het gevolg daarvan was dat het genootschap uiteindelijk negatief beoordeeld werd zonder dat het zich had kunnen verdedigen. Het bureau van Kringraad oordeelde dan ook dat het recht om gehoord te worden geschonden werd en herrie-de besluitvorming. Daarom werd Mathias van Aken van het genootschap uitgenodigd om een aantal vragen van de algemene vergadering te beantwoorden. Bij de derde uitnodiging lukte het de Thomas More-voorman om naar een AV van Kringraad te komen, daarbij bijgestaan door Wouter van den Meersch. Voordat er vragen werden gesteld, stelde Mathias het Jong Thomas More-studentengenootschap als volgt voor: "Het is een conservatieve jongerenvereniging die de standpunten van de katholieke kerk volledig volgt."

Dat het genootschap de standpunten van de kerk wel heel erg letterlijk volgt, bleek al snel. Gevraagd naar het standpunt van het genootschap over homoseksualiteit las Mathias prompt artikel 2357 voor uit het katechismus. Ook voor zijn eigen mening verwees hij naar artikel 2357. Voorts werden de heren aan de tand gevoeld over de verwantschap met Opus Dei. Het genootschap vergadert immers in dezelfde lokalen als Opus Dei en gaat op bezinning in gebouwen van Opus Dei. Toch was er volgens van de Meersch geen formele band, "maar we zitten natuurlijk wel in hetzelfde segment, hetzelfde vaarwater". Over de rol van de vrouw in de kerk waren de vertegenwoordigers van het genootschap formeel: "de vrouw heeft in de katholieke geschiedenis een belangrijke rol gespeeld. Maar de bewegingen die bijvoorbeeld eisen dat vrouwen priester mogen worden zetten zichzelf buiten de katholieke leer." De kringgen vonden dit samen met het feit dat het genootschap zich voornamelijk met religieuzen en niet zozeer met maatschappelijke bewustwording inlaat voldoende, om — in twee stemrondes — niet over te gaan tot erkenning.

Bart Eeckhout

Raf Gerits

Wie wint de verkiezingen

Aan de rechtsfakulteit zijn de eerste grote verkiezingen van dit jaar gehouden. Er was maar één serieuze ploeg, naast vier lolploegen. Van een echte verkiezingsstrijd was dan ook geen sprake. Ploeg 'Wie?' won de verkiezingen dan ook, zij het met de goedkeurende stem van een schamele vijftien procent van de rechtstudenten.

Het is algemeen bekend dat er de week voor de paasvakantie het één en ander gratis wordt weggegeven in De Valk. Dan kent de rechtsfakulteit immers haar democratisch hoogtepunt. Met maar één serieuze ploeg was dat dit jaar niet anders. Naast de traditionele gratis drank- en eetgelegenheden werden dit jaar ondermeer onmisbare goederen als bierworsten en blikken soep uitgedeeld. Aan het verkiezingsprogramma van ploeg 'Wie?' werd ondermeer inhoud gegeven middels een debat, een geslaagde kwis en een optreden van de helft van de vergane glorie 'Nederlands Hoop': Bram Vermeulen.

Een debat is een van de traditionele aspecten van het verkiezingsprogramma van de ploegen aan de rechtsfakulteit. Waar het debat enkele jaren geleden over de legalisering van softdrugs enkele jaren geleden ook inhoudelijk nog enige relevantie had, werd dit jaar al dan niet bewust gekozen voor een showdebat. De genodigden waren een samenraapsel van een aantal mediafiguren die weinig uitstaans hadden met elkaar: Paul Marchal, Anke van der Meersch, Alexandra Colen, Bruno Schoenaerts, Rik Devillé en Kristin De Winter (Vujo). Van een echt debat was dan ook nooit sprake. VLD-nieuwkomer Anke van der Meersch liet zich wel enkele malen opmerken door haar politieke onkunde. Zo vond ze zichzelf niet geplaatst om te oordelen of ze zelf ooit zou samenwerken met het Vlaams Blok. Na lang aandringen zag ze een samenwerking met het Blok als enig panellid dan toch wel zitten.

Even traditioneel bij de verkiezingen aan de rechtsfakulteit is het debat tussen de verschillende kandidaten die verkiesbaar zijn als onderwijsvertegenwoordigers en de pressen. Deze debatten worden tussen de verschillende eet- en bierstands georganiseerd in de Nieuwe Valk: echt aandachtig is

(foto Kristof Daniels)

het aanwezige volk dus nooit. Dit jaar was het nivo van de debatten wel erg laag. Het bleek immers onmogelijk de schijn van een gesprek te wekken tussen de serieuze kandidaat en de kandidaten van de lolploegen, het was zelfs nooit lollig. Tijdens het presesdebat werd er door de lolploegen flink uitgehaald naar het huidige presidium omwil-

le van interne aangelegenheden. Ploeg 'Wie?' werd dan weer verweten dat ze tijdens de kwis niet alle prijzen hadden uitgedeeld die ze beloofd hadden. Dit bleek vanwege een probleem met de sponsors te zijn gebeurd.

Problemen met sponsoring lagen ook aan de basis van de lagere uitgaven voor de verkiezingspropaganda van dit jaar. De uitgaven bedroegen dit jaar dan ook maar een kleine driehonderdduizend frank. Er werd immers geen grote banksponsor bereid gevonden de serieuze ploeg te steunen. Bij de rechten zijn er een drieduizendtal studen-

den stemmen, dat is maar normaal als er maar één serieuze ploeg is. De meeste mensen denken dat we dan zowiezo winnen en dagen gewoon niet op." Op de vraag of het niet mogelijk was om een goedkope en creatievere campagne te voeren als er toch maar één serieuze ploeg is antwoordde de nieuwe preses: "we hebben goedkope en creatieve dingen georganiseerd zoals de kwis, maar de meeste studenten willen nu eenmaal gratis eten en drinken, daar moeten we ons naar schikken om verkozen te geraken."

Stijn zegt wel oog te hebben voor de

stemgerechtigd, waarvan er maar een kleine zeshonderdvijftig hun stem hebben uitgebracht. Van de uitgebrachte stemmen behaalde ploeg 'Wie?' ongeveer vijftien procent van de stemmen. Dit komt dus neer op vijftien procent van de stemgerechtigden. Nieuwbakken preses Stijn Verbiest zag er geen graten in. "Het was te verwachten dat er zo weinig mensen zou-

kritiek dat er zoveel verspild wordt, maar of hij dit jaar een regeling gaat treffen om de 'verkiezingsuitgaven' aan banden te leggen is lang niet zeker. "Daarvoor moet ik een mandaat hebben van de studenten, en nogmaals die willen niet liever dan gratis voedsel en drank." Ook al zijn dat blijkbaar niet zo'n trouwe stemmers.

Raf Gerits

Verkiezingen bij Romania

Dit jaar vielen de verkiezingen bij Romania vroeger dan anders, om de kandidaatploegen de kans te geven wat meer tijd in hun voorbereiding te stoppen, zonder daarvoor de eeksameninsprint te moeten onderbreken. Gevolg was dan ook dat de serieuze ploeg, 'Fin de Siècle' genaamd, een zeer goed uitgewerkte campagne week kon brengen, waardoor de kiezers tenminste al wisten voor wie ze kozen. Ook een lolploeg nam de gelegenheid te baat. Met twee man kon Roger, de fusieploeg van de pressen Romania en Germania, op elke activiteit inpikken en zo bijna een levende legende worden, tot in Kringraadmiddens.

Een ander voordeel van de vroeger geplande verkiezingen was dat heel wat meer kiezers kwamen opdagen. Met 211 uitgebrachte stemmen werd meer dan de helft van de kringleden bereikt, waar statutair slechts een derde nodig is om van geldige verkiezingen te kunnen spreken. Uiteindelijk ging 'Fin de Siècle' lopen met honderdvijfentachtig stemmen, net geen negentig procent. Roger haalde met drieëntwintig stemmen de kiesdrempel van tien procent waardoor zij besloten volgend jaar oppositie te voeren. Roger lives on. In elk geval belooft het voor volgend jaar, als men de motivatie van deze weken bekijkt. Zou Romania dan toch bezig zijn om één van de aktiefste kringen te worden?

(yr)

Contactlenzen iets voor u? Trioptic biedt u **EEN COMPLEET CONTACTLENZENSYSTEEM VOOR 4000,-BF**. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandelijks nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhoudsproducten van Allergan. Profiteer van onze voordelige probeerset voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptic. Doen!

TRIOPTIC ADVISEERT ALLERGAN

Of lever lenzen?

Vraag de probeerset: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIC

Vital Decosterstraat, 28A - 3000 Leuven - tel: 016/23.55.02

Proef het verschil

(foto Joost Helten)

Getuigenissen van een strijd die niet bestaat

Het verhaal van de Koerden is het verhaal van zovelen die vechten voor erkenning en gelijke (mensen)rechten in een staat die de hunne niet is. Denk aan Kosovo, aan Palestina, aan Nigeria, aan Baskenland, en — wie weet — ook nog wel een beetje aan Noord-Ierland. De verschillen zijn duidelijk, de gelijkenissen evenzeer: een legitiem streven naar emancipatie vanuit politieke verdrukking en sociaal-ekonomische achterstelling leidt tot repressie, die op haar beurt aanleiding geeft tot een 'guerilla'-strijd. Ook de Koerden ontsnappen niet aan die geweldspiraal, vooral in Turkije en Irak, twee van de vijf staten over wier grondgebied het Koerdische volk noodgedwongen verspreid is. Een pluralistische Belgische delegatie trok naar Turks Koerdistan om zich er ter plekke van te vergewissen dat "de situatie veel erger is dan we hier kunnen vermoeden."

Een groot deel van de problemen van de Koerden vindt zijn oorsprong in hun geografische situering. In 1923 sloten de Turkse nationalist, die onder aanvoering van Atatürk de sultan van de troon hadden gestoten, een verdrag met Frankrijk, de Sovjetunie en Engeland over een nieuwe indeling van het Ottomaanse Rijk. Het Koerdische volk, dat in de Eerste Wereldoorlog nochtans de geallieerden had gesteund, kwam daarbij tussen liefst vijf stoelen terecht: het nieuwe Turkije, Engeland (later Irak),

(foto Dirk Bernard)

Frankrijk (later Syrië), Sovjetunie (later Armenië) en Perzië (later Iran). Dat was geen toeval want het Koerdische gebied heeft met zijn belangrijke olie- en waterbronnen een erg grote strategische en ekonomische waarde op de grens van de Arabische invloedssfeer en van die koek lustte iedereen wel een stukje. Dat is wellicht ook de voornaamste reden waarom de internationale gemeenschap vooralsnog liever de andere kant op kijkt als de Koerdische kwestie op tafel komt.

Vooral in Turkije en Irak worden de Koerden zwaar verdrukt. Turkije is evenwel een belangrijke bondgenoot van het Westen die zich als stootblok tegen het arabisme wel enige vrijheid in de interpretatie van de mensenrechten kan permitteren. Veto sprak erover met Isabelle De Keyser, lid van het Rodenbachfonds — een vlaamsnationale kulturele vereniging van VU-signatuur — en met Tom Jones en Tineke Van Buynder, beiden lid van de trotskistische SJW. Samen met ondermeer VU-senator Jan Loones en

Radio 1-journalist Ronny Vos trokken zij naar Turks Koerdistan als leden van een Belgische delegatie die participeerde in de internationale actie 'Stop de oorlog tegen het Koerdische volk'. Aanleiding voor de reis was het Koerdische nieuwjaarsfeest Nevroz, een viering die traditioneel een ontstekingslont is voor zware rellen. In 1992 mondde het feest zelfs uit in een waar bloedbad waarbij meer dan honderd doden vielen. Om een herhaling van die slachtpartij te vermijden, komen nu jaarlijks internationale waarnemers een oogje in het zeil houden.

Frustratie

Tom Jones: «In het kader van de assimilatiepolitiek heeft de Turkse overheid het idee opgevat om het Nevroz-feest te rekuperen als een Turks feest. Ze hebben zelfs de naam verturkt tot 'Nevruz'. Een onzinnige gedachte, stel je voor dat 11 juli hier verkocht zou worden als Belgische feestdag. Op het officiële feest in Diyarbakir (de niet-erkende hoofdstad van Turks Koerdistan), waarvoor kosten noch moeite werden gespaard, kwam tweehonderd man opdagen. Op het klandestiene feest, dat officieel niet eens plaats vond, kwam een kleine honderd duizend man af, en dan heeft het leger nog een hele hoop mensen aan de rand van de stad tegengehouden.»

«Nevroz eindigt traditioneel met een demonstratie waarbij men optrekt naar de begraafplaats van een martelaar van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij die vanuit de bergen een guerillastrijd voert). Op dat

moment heeft de politie ingegrepen met een onaangekondigde charge van de gemotoriseerde kavalerie. Vrouwen werden tussen de benen geslagen met knuppels, demonstranten werden willekeurig van de straat geplukt en in busjes meegevoerd om afgetuigd te worden. 's Avonds in het hotel kregen we dan het verslag van de Turkse staatzender te zien van de demonstratie. Dat was je reinste beeldmanipulatie. De aanpak van de politie werd er uitgeleefd als een reactie op de provocaties van jongeren die met stenen gooiden. Terwijl wij met eigen ogen hadden gezien dat het niet andersom was.»

Veto: *Hadten jullie enige bewegingsvrijheid?*
Isabelle De Keyser: «Wij werden uiteraard konstant gevolgd door de politie of door leden van de geheime diensten, zogezegd 'om ons te beschermen tegen de PKK', maar eigenlijk om te verhinderen dat we vrijuit met de mensen zouden praten, of te erge dingen zouden observeren. Op het Nevroz-feest konden we wel vrij met de

mensen praten, aangezien er daar honderdduizend mensen samenkwamen. Maar zelfs daar moesten we op onze tellen passen. Iedereen die met ons gesproken heeft, is achteraf zwaar aangepakt. We kregen ook telkens hetzelfde verhaal te horen. Iedere familie heeft wel een gezinslid dat gefolterd of vermist of gedood is in de strijd, en iedereen heeft wel een verwant(e) bij de PKK in de bergen zitten.»

Federaal

Veto: *PKK wordt hier nochtans afgeschilderd als een extremistische splintergroep.*

Isabelle: «PKK kan echt wel rekenen op een erg brede steun bij de plaatselijke bevolking. De Koerden zijn moegeterd. Zij willen vrijheid, vrede. Hoe die afgedwongen wordt, is voor hen op dit moment bijzaak. Ze weten ook niet hoe dat vrije Koerdistan er dan moet uitzien. Federatie, konfederatie of onafhankelijke staat, dat maakt voor hen op dit moment niet echt uit. Er is immers niet alleen de fysieke repressie in de gevangnissen maar ook de psychische repressie. De Turken proberen de Koerdische identiteit te vernietigen. Tekenend daarvoor was dat onze chauffeur in ons busje Koerdische muziek speelde. Telkens als we bij een politiekontrolle kwamen, zette hij de cassette af, zo bang was hij om voor zijn eigenheid uit te komen.»

Veto: *Naast de PKK, heb je ook Hadep die als erkende politieke partij voor de rechten van de Koerden opkomt. Zijn zij voor de PKK wat Sinn Fein voor de Ira is?*

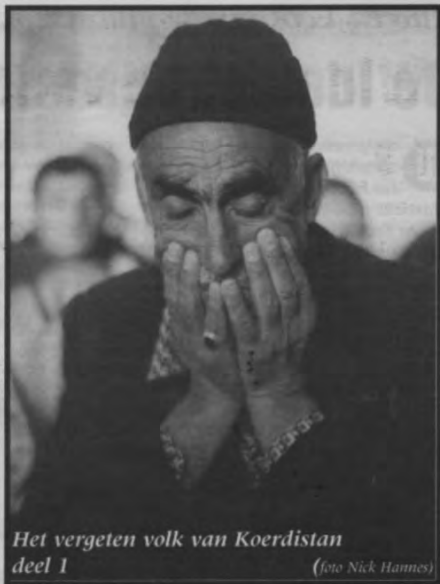
Tom: «Hadep zal een dergelijke band met de PKK altijd ontkennen. Op het ogenblik dat Hadep openlijk sympathie zou betuigen voor de PKK wordt die partij onmiddellijk verboden. Onvermijdelijk zijn er overeenkomsten tussen Hadep en PKK. Ze komen immers voor dezelfde zaak op. Hadep wil een federale autonomie binnen Turkije. Ze kunnen het zich niet permitteren om voor separatisme te pleiten want dan moeten ze verdwijnen. Het leven wordt hen nu al moeilijk genoeg gemaakt. De leiders van Hadep worden systematisch gearresteerd zodat het partij-apparaat ontwricht geraakt. In het najaar komen er verkiezingen in Turkije. Het is van essentieel belang dat Hadep kan meedoen aan die stembusgang, want normaal gezien moeten zij winnen in Koerdistan. Daarom is het ook noodzakelijk dat internationale waarnemers toekijken op een korrekt verloop van de verkiezingen. Maar ja, misschien is Hadep dan ook allang verboden.»

Pan

Veto: *Is er dan geen politieke oplossing mogelijk?*

Tom: «De echte macht ligt bij het leger, zelfs de minister-president heeft in wezen niks te vertellen. Sinds 1923 werden achtereenvolgende politieke partijen verboden in Turkije. De ideologie van Atatürk is heilig en wie ervan afwijkt wordt als staatsgevaarlijk beschouwd. Telkens als een oppositiebeweging te sterk wordt, wordt ze verboden. Zelf leggen ze dat uit als een bescherming van de democratie: het leger grijpt in als de politiek er niet uitkomt. Turkije is een mozaiek van kulturen terwijl we eens gezegd. Een mozaiek van onderdrukte volkeren zal men bedoelen.»

Veto: *Er is ook heel wat te doen rond het Turkse Gap-project. Turkije wil in Koerdisch gebied*

Het vergeten volk van Koerdistan deel 1

(foto Nick Hannes)

stuwdammen aanleggen.

Isabelle: «Als Turkije die stuwdammen aanlegt, controleert het een groot deel van de watertoevoer van Syrië en Irak. Omdat Syrië dat niet wil, steunt het de Koerden tegen Turkije. De Koerden worden zo tegen elkaar opgezet. In Irak heb je de Koerdische Barzani en Talibani die meevechten tegen de PKK. Het pan-Koerdische gevoel is dus zeker niet algemeen verspreid. De machthebbers maken misbruik van de feudale verschillen om de Koerden tegen elkaar uit te spelen met als inzet politieke en ekonomische motieven die Koerdistan overstijgen.»

Tineke Van Buynder: «Ook hier zie je dat Europa niet boegeert omdat het zijn eigen ekonomische belangen wil veilig stellen. De Turkse overheid financiert het Gap-project zagezegg volledig zelf. Dat beweert ook de Belgische konsul in Turkije, terwijl wij zwart op wit het bewijs hebben dat ook de Vlaamse industrie daar mee investeert. De weigering om Turkije op te nemen in de Europese Unie heeft niks te maken met de bezorgdheid om de mensenrechten, wel met ekonomische en politieke motieven. Duitsland vrees een massale instroom van Koerdische vluchtelingen en Griekenland stelt zowiezo zijn veto omwille van Cyprus. Die mensenrechten zijn slechts een handig ekskuus om geen poot uit te steken naar Turkije.»

Tom: «Officieel dient het Gap-project om de levensomstandigheden in de Koerdische regio te verbeteren. Met de stuwdammen wordt elektriciteit opgewekt, maar die gaat bijna eksklusief naar de Turkse industrie. Anderzijds zou met de stuwdammen de Koerdische grond beter bevoloed kunnen worden zodat de landbouw weer wordt gestimuleerd. Het tegendeel gebeurt nu. Koerdische dorpen worden platgebrand, de bevolking weggejaagd naar de grote steden. Daarbij komt ook een militaire reden: die kleine dorpen waren een ideale uitvalsbasis voor de PKK. Nu probeert men de mensen opnieuw naar de dorpen te krijgen, maar die dorpen worden gekontrolleerd door burgerwachten, kollaborateurs eigenlijk die informatie moeten doorspelen over hun dorpsgenoten. Die wachten zitten tussen twee vuren. Als ze te weinig informatie doorgeven worden ze aangepakt door het Turkse leger, geven ze teveel info dan worden ze vermoord door de PKK. Daarom hebben nu al een derde van de burgerwachten een deal gesloten met de PKK om de helft van hun loon af te geven. Turkije subsidieert dus onrechtstreeks de PKK. Het leger vindt dat zo erg niet. De dreiging van een sterk PKK is voor hen immers het beste ekskuus om een harde repressie te voeren tegen het Koerdische volk. En omgekeerd heeft de PKK het leger evenzeer nodig om haar gezag te handhaven. Het is eigenlijk pure Orwell: "War is peace. Peace is war."»

Bart Eeckhout
Herman Pauwels

Volgende week belicht Veto de problematiek van de Koerdische vluchtelingen in Europa.

De ideale preses: een schouder om op te huilen

Weinig vuurwerk in de verkiezingsstrijd van de nieuwe presidia bij Alfa (archeologie), Klio (klassieke filologie en oude geschiedenis) en Eos (oosterse filologie) dit jaar. De preseskandidaten van deze kleine kringen proberen traditioneel kun kiezers niet te winnen met spektakulaire stunts en massa's gratis vaten. Inhoud primeert dus op vorm. Toch lokten de verkiezingsdebatten — als ze er al waren — weinig toeschouwers.

Eos is met zijn vele richtingen al jaren een zorgenkind. De samenhang tussen pakweg sinologie en slavistiek is niet evident. Daardoor dreigt het gevaar dat één richting het presidium domineert. De richting oude nabije oosten (egyptologie, assyriologie, semitistiek en bijbelwetenschappen), het kleine broertje, heeft het vaak lastig vertegenwoordigers te vinden. Dat alles maakt dat de informatie over de kringactiviteiten de studenten moeilijk of zelfs niet bereikt. Tot overmaat van ramp zag de vorige preses zich genooddakt ontslag te nemen. Redder in nood was Jeroen Van Dijk als preses ad interim. Samen met zijn ploeg 'Alles kan beter' werd hij inmiddels ook verkozen als preses voor het komende academiejaar.

Heet

De presidiumwerking van Alfa liep dit jaar gesmeerd. Toch was er niet bijster veel belangstelling voor het verkiezingsdebat. Maarten Keulemans en Tijl Vereenooghe, de kandidaten voor het duümviiraat en beiden tweedekanners, traden in het strijdperk tegen twee lolploegen van anciens. Voor de officiële kandidaten was het dan ook geen klein bier om zich staande te houden tegenover oude ratten in het vak. Een heet hangijzer vormden de dure verplichte ekskursies, die studenten grotendeels uit eigen zak moeten betalen. De discussie ging ook over Alfa's spaarcintjes: moesten die uitgegeven of opgepot worden? Over Loko, de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, werd echter met geen woord gerept. Opvallend waren wel de vele uithalen naar de werking van het afgelopen jaar. De aandacht ging soms meer naar de verdediging van het huidige presidium dan naar de toekomstplannen van zijn opvolgers.

Op de verkiezingsstuf waren alle Alfanen vol spanning op de uitslag van de stemming aan het wachten toen vigerend preses Robby Vervoort doodleuk meedeelde dat er een tweede ronde moest komen. Het resultaat van de eerste verkiezingsronde en de redenen voor het uitstel werden niet bekend gemaakt. Volgens de kringstatuten mag het kiescomité deze beslissing nemen zonder enige verantwoording te moeten afleggen. "Geen kommentaar", zei Vervoort in onvervalste Dehaene-stijl. Zelfs na lang aandringen kon Veto hem niet meer ontutselen dan: "Het kiescomité heeft de verkiezingen uitgesteld wegens onregelmatigheden. Een begrip dat overigens ruim geïnterpreteerd kan worden."

Plop

Het kiesreglement van Alfa laat niet toe tegen te stemmen. Wie het dus niet

eens is met de officiële kandidaten, kan enkel blanco stemmen of kiezen voor een lolploeg. Vermoedelijk achte de kiescommissie het percentage behaalde stemmen van Keulemans & Vereenooghe te laag. Naar verluidt ging de sympathie van de

het zichtbaar moeilijk om zijn oude gewoonte van een degelijke verkiezingsshow in stand te houden. Dat was vooral te wijten aan de onervarenheid en het gebrek aan een degelijke voorbereiding van de kandidaten. Veel kritische vragen uit het

ter Flop. De andere lolploeg 'Priapiden' gaf het vorige presidium dan weer een veeg uit de pan.

Alle posten werden met een ruime meerderheid verkozen, tot grote tevredenheid van Bert Gevaert. Hij heeft er het

Germania: het A-team trekt weer ten strijde

Wat stelt een mens zich zoal voor bij een verkiezingskampagne van Germania? Debatten over netelige taalkundige kwesties als de werkwoordelijke eindgroep, een

leesnamiddag rond Cyriel Verschaeve, een workshop zakelijke taalbeheersing en wellicht een filmprojectie van 'De Witte van Zichem' in MSI. Niets van dit alles in

de campagne van de nieuwe Germania-presidiumploeg die vlak voor de Paasvakantie verkozen werd. Onder de naam 'het A-team' wist zij de sympathie van de kiezer te winnen met leuke activiteiten. Er was een Vlaamse kermis, waarzegster en pannekoeken inkluis, er werd gekwist en later in de week voetbalde het A-team tegen het oude presidium. Op donderdag werd op een fuif in de Lido geklonken op de verkiezingsoverwinning: ze verpulverden glansrijk de twee lolploegen.

Net als de activiteiten was de promotie voor het team met beperkte financiële middelen op touw gezet, maar miste ze haar doel toch niet. De ploeg — zoals steeds overwegend gerekruteerd uit tweede kan — stelde zichzelf voor in een video, verspreidde affiches, en bewees in haar verkiezings- annex marinequinshow nog maar eens dat een jongen pas echt uit de bol gaat als hij zich in een meisje kan verkleeden. Of hoe een presidiumkampagne op een bescheiden manier toch ook behoorlijk amusant kan zijn.

(so)

licentiestudenten voornamelijk uit naar de lolploegen. Daarmee kozen zij voor de ervaring van mensen uit hun eigen jaar. Amoeruze perikelen waren een tweede struikelsteen voor de preseskandidaat.

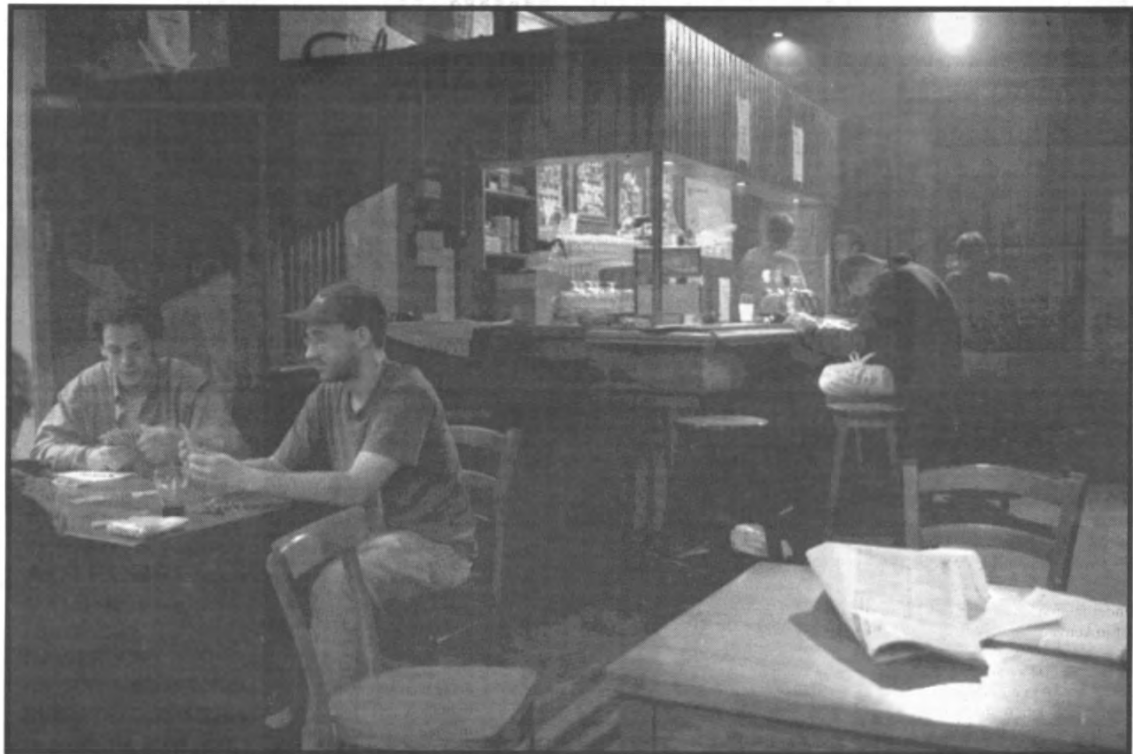
Deze week volgt de tweede ronde van de verkiezingen. Robby Vervoort: "Er mogen zich zelfs nieuwe kandidaten aandienen, en dat zit er wel in." Maarten en Tijl, beiden erg ontgoocheld over de beslissing van de kiescommissie, wisten nog niet te vertellen of ze wel zouden deelnemen aan die tweede ronde.

De anders zo kritische kring Klio had

publiek bleven onbeantwoord. De kandidaat-redacteuren van het kringblad Bacchus veroorzaakten wel een kleine paleis-revolutie met hun belofte het kwaliteitskrantje maandelijks te laten verschijnen. Het duümviiraat Gevaert-Arijs stak met kop en schouders boven de meeste posten uit en doorstond zijn vuurproef met glans. Preses in spe Bert Gevaert overtuigde vooral door zijn enthousiasme en gedrevenheid. De kandidaat-vice, de kleine Dany Arijs, was een dankbaar slachtoffer voor lolploeg 'Plop'. Die kreeg de lachers op haar hand met het grappige levensverhaal van kabou-

volste vrouwen in: "Het presidium is een dynamische, goeddraaiende groep. Ik wil zorgen voor een open sfeer, want als we het goed met elkaar kunnen vinden, zal dat de kring zeker ten goede komen. Belangrijk is VAO: variatie, affektie en originaliteit. Variatie en originaliteit bij de activiteiten, affektie voor de presidiumleden. Die mensen moeten zo hard werken, ze verdienen wel eens een schouder om op te huilen."

Hans Van Nespen
Ellen Gysels

(foto Dirk Bernard)

Opdat talent geen bedrieglijke belofte blijft

III et 'Understagemis' is het teaterfestival van Kultuurraad aan zijn tweede editie toe. Het konsept van vorig jaar spreekt dan ook aan: "geef jong talent een podium en laat het zijn ding doen." Het resultaat wordt ons vanaf 26 april voorgeschoteld in drie dagen ongekunsteld teater, drie dagen om oprukkend talent live mee te maken.

Kurakoorndinator Katrin Vandenbosch legt het opzet van het festival uit: "Het is voor beginnende teatermakers moeilijk om de scène voor zich op te eisen. De Grote Theaterwereld blijft ook vandaag nog vaak een gesloten sirkw. Voor kleinschalige projecten is er dikwijls geen geld of geen plaats." Kultuurraad ging dus op zoek naar verborgen talenten. Günther Samson, die vorig jaar zelf nog solo op de Kuraplanken stond, en dit jaar mee instaat voor organisatie vult aan: "Dat is waar Understagemis voor staat: dingen die volgens ons te weinig aandacht krijgen, willen wij graag in het spotlight zetten."

Vanuit deze nobele gedachte is het teaterfestival vorig jaar eerder toevallig ontstaan. Een aantal mensen uit workshops bleef met een onweersaanbare teaterdrang zitten. Hun werk en motivatie, samen met enkele projecten van buitenaf volstonden toen om het festival op poten te zetten. Dit jaar is de selectie iets gerichter gebeurd. Katrin: "Wij hebben vooreerst teaterscholen aangeschreven, omdat die mensen toch bewust met toneel bezig zijn. Als resultaat hiervan zijn er volgende week drie voorstellingen te zien met mensen die alleen al door hun opleiding enige podiumervaring hebben." De laatstejaarsstudenten van Studio Herman Teirlinck, begeleid door Michael Pas, brengen zo 'Hart of het geheim van de rooie kater', een spel van banden van verwantschap tussen mensen, over neven en nichten, echtgenoten en gewezen echtgenoten, over relaties en (vooral dan)

stoornissen binnen die relaties. Het verhaal gaat eigenlijk over drie zussen die alledrie weg willen, maar om één of andere reden toch steeds terugkomen.

Vissen

Later op de avond speelt nog Het KaKaKollektief, een groep die haar wortsels vindt in het Antwerpse Conservatorium: 'The Homecoming' werpt een blik op het leven van vier samenwonende mannen: territoriumdrift en testosteron in huis, zeg maar. Dinsdag ten slotte, staat Benjamin Seru van het Lemmensinstituut op de planken met zijn laatstejaarsvoorstelling: "Ik kom babbelen, babbelen, babbelen over vanalles, en pas helemaal op het einde wordt de drijfveer van dat gebabbel duidelijk." Het wordt een ontwepend verhaal over te vroeg of te laat, over doobers en lijnen, over vissen en liefde (véél liefde). Zijn 'Bloemetje' is romantiek tot op de graat.

Naast werk van mensen die al met een halve voet in het teaterwereldje staan, is er ook ruimte gelaten voor eigen initiatieven; het teaterfestival blijft een open forum voor iedereen die graag op de planken staat of wil staan. Hoe verrassend losse projecten kunnen zijn, bewijst alvast het openingsmoment van het festival: 'Liter@kteren' is het produkt van een Internetworkshop rond Peter Verhelst. De schrijvers brengen hun interactieve teatertekst ongedwongen naar voor en zetten zo meteen de juiste toon voor het festival. Günther: "Het teaterfestival wil zeker geen 'Best Of' zijn. Dit is niet het beste wat de Belgische teaterwereld te bieden heeft. Wij willen iedereen die goed is de kans geven om zijn ding te doen. Cie. De Hitte staat hier zo al voor de tweede keer, die mensen zijn supergemotiveerd, die willen echt teater maken en ze staan er dan ook." Met 'Het Komplex Höfunddi' brengt deze studentencompagnie net als vorig jaar een eigen tekst van de hand van Bert Gabriëls: een man geeft de brui aan

zijn werk en vindt thuis vrouw en kind. In vier monologen valt de hele familie uit elkaar, als een Noors sprookje zonder happy end. Minstens even donker en beklievend zijn wellicht de eenakters van Pirandello, gebracht door de Fils Feministes; wantrouwen en een tekort aan tastbare werkelijkheid, alsof David Lynch persoonlijk zich ermee gemoeid heeft.

"Vooral de laatste dag heeft echt de uitstraling die we zoeken. Mensen hebben een leuke tekst, willen die naar voren brengen, en doen dat op hun eigen manier, vrijblijvend en zonder enige pretentie", aldus nog Günther Samson. Gert Decraene schreef zo het verhaal van een jongeman, achtergelaten in een psychiatrische instelling, alleen met zijn waanbeelden en waanzin. "Waar is de vis?" brengt licht gestoord teater dat getuigt van een gezonde dosis lef. Dit soort voorstellingen vormt dan ook de perfecte aanloop naar wat het sluitstuk van het festival moet worden: het vrij podium, oftewel carte blanche voor iedereen met een uitbrekend plankengevoel. Dichters, reclamejongens en witte raven sluiten de scène voor u af in grootse liederlijkheid. Kultuurraad wil met Understagemis vooral drempelverlagend zijn, mensen

dichter bij teater brengen, liever op de stage dan eronder. Ook omgekeerd komt het teater wat dichterbij: de voorstellingen zijn zo goedkoop mogelijk gehouden zodat intensiefatersfeersnuiven alvast geen probleem mag zijn.

Als extraatje is tussen twee voorstellingen telkens een muziekmoment voorzien: geen hoogdravend rockgeweld, maar eerder intense muzieksperimenten. Dat heet dan balanserep tussen folk en meerstemmig kabaret of tewel de zoektocht naar een nieuw en fris geluid. Ook iets om naar uit te kijken is het Leuvense debuut van Das Pop, de verrassende winnaar van de jongste Rock Rally; die door de fijne neus van de Kuraspijonen al voor de triomftocht in de Ancienne Belgique was opgespoord. Als het maar jong en nieuw klinkt, dan kan het zeker niet misstaan op dit festival.

Ann Bogman

Alle voorstellingen vinden plaats in de Vlamingenstraat 83. Prijzen: met Stuckaart, 100/125, zonder Stuckaart 150/175. Dagticket (enkel in voorverkoop) 150/250. De muziek, het tonnement van de workshop, het Vrij Podium en de slotuif zijn gratis.

Understagemis concreet

Zondag 26 april

- 19.30u: tonnement Liter@kteren
- 20 u: Studio Herman Teirlinck, 'Hart of het geheim van de rooie kater'
- 21.20u: muziek: 'De Belevens'
- 22 u: Het KaKaKollektief, 'The Homecoming'

Maandag 27 april

- 20 u: Fils Feministes, 'Ik droom, misschien' / 'De man met de bloem in zijn mond'
- 21.20u: muziek: 'Caravan Cockpit'
- 22 u: Cie De Hitte, 'Het Komplex Höfunddi'

Dinsdag 28 april

- 20 u: Benjamin Seru, 'Bloemetje'
- 21 u: Gert Decraene, 'Waar is de vis?'
- 21.20u: muziek: 'Das Pop'
- 22 u: Free Podium/To The Bone, aansluitend: Understagemis-slotuif in de Stuckaart met DJ Dorian Molina e.a.

De Onderneming speelt 'Het Dikke Schrift'

"Verlangt u er werkelijk naar te sterven, dan zullen wij uw keel oversnijden"

III en naamloze tweeling, tijdens een oorlog in een niet nader genoemd land. Door moeder bij hun grootmoeder achtergelaten, proberen zij te overleven. Oefeningen in wreedheid, vasten, doofheid en blindheid leren hen mensen te manipuleren en fysieke en emotionele pijn te verdragen. Hun ervaringen schrijven ze neer in 'Het Dikke Schrift'. Günther Lesage en Robby Cleiren (respectievelijk gewaardeerd gast en kernlid van De Roovers) raakten in de ban van het boek. Samen met Carly Wijs — bekend van produkties bij Guy Casiers voor het Ro-teater en Het Zuidelijk Toneel — en Ryszard Turbiasz (De Enthousiasten) maakten ze binnen het koepelgezelschap De Onderneming van het 'Het Dikke Schrift' van Agota Kristof een toneelvoorstelling.

een gesprek met Carly Wijs, Robby Cleiren en Günther Lesage over puurheid, logika, ontroering en het dansen op een slappe koord.

"Een anekdote. Op een bepaald moment geeft mijn goede vriend Robby Cleiren me een boek kado. Dat boek heet 'Het Bewijs' en is het tweede deel van een trilogie van Agota Kristof. Ik ben hem zeer dankbaar, maar wil het boek niet lezen alvorens het eerste deel 'Het Dikke Schrift' te lezen. Na een lange zoektocht vind ik het, lees het en ben er helemaal vol van. We beslissen om samen rondom het verhaal een teatervoorstelling te maken, maar hebben nog meer mensen nodig. Ryszard Turbiasz vinden we in eigen huis — hij is vast lid van 'De Onderneming'. In Amsterdam tijdens een voorstelling van 'Venetie' met de Roovers komen we Carly tegen en vertellen haar onze plannen. Toen ontdekten we dat zij diegene was die het boek ooit aan Robby had gegeven om te lezen. De sirkel was rond."

Een roman gebruiken als basis voor een teatervoorstelling is niet evident. Ook aan 'Het Dikke Schrift' zijn ettelijke maanden tekstbewerking voorafgegaan. "Het Dikke Schrift is Kristof's eerste roman. Zij is Hongaarse maar heeft het verhaal in het Frans geschreven. Die beperkte kennis van de taal heeft voor een compacte manier

van schrijven gezorgd, wat het boek heel helder maakt. Het moeilijke zit hem echter in het feit dat Kristof had gekozen om het verhaal te vertellen in de vorm van een roman, niet in de vorm van een teatertekst. Een tweede probleem is dat 'Het Dikke Schrift' eigenlijk de verzameling is van de opstellen die de jongens schrijven. Daarvoor moet je dan een vertaling vinden op het toneel."

Brand

Die omzetting vond in vier maanden een weg naar de scène. Ze leunt enerzijds nauw aan bij de vorm van het boek, maar blijft niet in de starheid van de geschreven tekst steken. Scène na scène, hoofdstuk na hoofdstuk, volgen elkaar op, en vertellen het verhaal van de broers, hun grootmoeder, buurmeisje, pastoor, vader en moeder. Nu eens mooie beelden of hilarische momenten, dan weer ontroerend, een enkele keer zeer treffend. "De roman is ook zo, soms overvalt je een glimlach maar eigenlijk is het verhaal heel wrang, het spelen met dat dubbele is misschien ook datgene wat de roman zo sterk maakt. Ik kijk heel graag naar iets waar ik het ene moment zit te bulderen van het lachen en het andere moment diep ontroerd ben. Op de slappe koord dansen van de ontroering, van de

lach en de traan, dat is heel moeilijk te bereiken, maar is zo mooi als je er in slaagt. Ik zou heel blij zijn als we dat met deze voorstelling zouden kunnen bereiken, zo van 'het is soms wel grappig en herkenbaar, maar eigenlijk is het verschrikkelijk.'

"Aan de andere kant zit er een grote logika in die twee jongens. Ze worden weggetrokken van bij hun moeder, worden in dat dorp bij hun grootmoeder gebracht. Wat ze dan doen, klopt perfect. Het is iets heel schoons, en iets heel puurs, iets heel onschuldigs ook. Het zoeken naar hoe je het leven in een heel pure vorm kunt bereiken, doen ze bijvoorbeeld in hun oefening in het vasten, hun hardingsoefeningen voor het lichaam. Dat vind ik ook het knappe in hen: het nadenken over goed en kwaad. Als ze aan een vrouw vragen 'verlangt u er werkelijk naar te sterven, dan zullen wij uw keel oversnijden en u in brand steken omdat u dat vraagt. Omdat u daar naar verlangt, doen wij het.'

'Het Dikke Schrift' is slechts het eerste deel van een trilogie. Het verhaal stopt niet bij de twee broers en hun vreemde, geteisterde dorpsgenoten, maar neemt naarmate de pagina's vorderen, een loopje met de geschiedenis. "Ik probeer ware geschiednissen te schrijven, op een bepaald moment wordt de geschiedenis ondraaglijk, juist door haar waarheid, en dan ben je gedwongen haar te veranderen", schrijft Kristof in het derde deel. Hoe De Onderneming de twee andere boekdelen in de teatervoorstelling brengt en de scheidinglijnen tussen werkelijkheid en fictie weet uit te spelen, moet u zelf maar gaan ondervinden.

Veronique Patteeuw

'Het Dikke Schrift' kan je gaan bekijken op woensdag 22 en donderdag 23 april in de Vlamingenstraat, telkens op 20.30 uur.

Griots met kamera

Wan de schone kunsten is het al enige tijd bon ton om de gevestigde, westerse kanon vanuit de 'marge', bijvoorbeeld vanuit de derde wereld of vanuit het feminisme in vraag te stellen. De zevende kunst, de film dus, doet daar niet voor onder. En het werkt blijkbaar. Filmcriticus Patrick Duynslaegher schreef in de Knack van vorige week onomwonden dat de Aziatische sinema, van Teheran tot Taipei, al een tijd de belangrijkste ter wereld is. Festivals als het 'Afrika Filmfestival' proberen de laatste stap van het filmproces te gangmaken: zorgen dat de films ook vertoond worden, zodat de mensen er ook kunnen naar gaan kijken. Een nobele taak want in 1997 kwam er officieel welgeteld één (1) Afrikaanse film in omloop in de België.

In de Afrikaanse film komen trouwens de twee genoemde invalshoeken — die van de derde wereld en van het feminisme — vaak mooi samen: niet dat er echt feministische films gemaakt worden, maar het beeld van de vrouw wordt vaak gebruikt om de traditionele (mannen)maatschappij in vraag te stellen (zie kadertje). Het festival brengt een gewikte doorsnee van het verscheiden Afrikaanse filmlandschap. Zowel films uit het Arabische Noord-Afrika als uit zwart-Afrika komen aan bod. Vooral recente films ook, maar met aandacht voor mijlpalen.

Het geboortjaar van de zwart-Afrikaanse film is 1963, toen de eerste door autochtonen gemaakte zwart-Afrikaanse kortfilm tot stand kwam. De regisseur was de Senegalees Ousmane Sembène, één van die geniale autodidakten die aan de kost kwam met een resem lofi-jobs als kassei-legger, soldaat of dokwerker en daarna zowat op zijn eentje de Afrikaanse film uitvond. Hij is het ook die de eerste zwart-Afrikaanse langspeelfilm maakte, later de eerste kleurenfilm uit die streken filmde en ook nog eens de eerste film die (deels) op-

genomen werd in een Afrikaanse taal — het Wolof. Symbolisch opent het Afrika Filmfestival dan ook met Sembène's 'Guelwaar', een spise satire op het hedendaagse Afrika en op de westerse hulporganisaties. Dat laatste was voor veel Westerse landen trouwens een voldoende beweeggrond om de film niet in roelatie te brengen.

Taboes

De eerste Afrikaanse avant-gardiefilm komt dan weer op het conto van Sembène's landgenoot Djibril Diop-Mambety. 'Touki Bouki' (1973) betekende een experimentele, radicale breuk met de manier waarop Afrika normaal bekeken werd. Diop-Mambety gaat niet op zoek naar de wortels of de ziel van Afrika, maar wil het moderne Afrika registreren, een kruisbestuiving tussen de inlanderse traditie en de westerse cultuur en techniek. Dat is trouwens een thema dat hij in de loop van zijn carrière verder uitwerkt en vanuit verschillende invalshoeken benadert. 'Hyènes' is bijvoorbeeld geïnspireerd op een absurdistisch toneelstuk van de Oostenrijkse schrijver Friedrich Dürrenmatt.

De Afrikaanse filmmakers staan doorgaans volop in de samenleving en proberen met hun films vaak actief een maatschappelijk debat op gang te brengen. Eén van hen is de Malinese Cheick Oumar Sissoko, één van de jonge wolven van de beschei-

den Malinese sinema. Sissoko neemt in Leuven deel aan twee debatten, terwijl er evenveel films van zijn hand te zien zijn. 'Finzan' en 'Guimba'. In laatstgenoemde film doet hij het verhaal van een negentiende eeuwse griot — een soort van verteller/raadgever die een prominente rol speelt in Mali — die de machtswellust van zijn sjefs aanklaagt. Sissoko gebruikt hier een artistieke omweg om kritiek te geven op de talrijke postkoloniale Afrikaanse dictators. Sissoko profileert zich met die kritiek zelf als een traditionele griot, die zijn verhaal evenwel vertelt op een moderne wijze

knoping van de film vooraleer de zaal te verlaten.

De Arabisch-Afrikaanse film heeft een rijkere geschiedenis en kan op meer belangstelling rekenen vanuit het Westen — de Egyptische acteur Omar Sharif werd zelfs een wereldster. Is de Egyptische sinema eerder commercieel aangelegd, met ongeveer tachtig producties per jaar, dan komen de meer alternatieve films uit de Algerijnse filmschool. Met films van regisseurs als de in Brussel wonende Hadjadj Belcaem, van Chouikh, Zemmouri of van Bouchareb is de Algerijnse film sterk vertegenwoordigd.

Guelwaar van Sembene Ousmane

— namelijk in de vorm van een film.

Film in Afrika durft vaak controversieel te zijn, er zijn nogal wat taboes die in Afrika nog pal overeind staan. Die te doorbreken lijkt wel de roeping te zijn van de Guinees Mohamed Camara. Eerder al maakte hij films over incest en zelfmoord, in 'Dakan' ('Het lot') vertelt hij — voor het eerst in de Afrikaanse film — het verhaal van een homoseksuele liefdesrelatie. De film raakte duidelijk een gevoelige snaar. De oproepen om de film te censureren waren niet uit de lucht, en niet alle Afrikaanse mannen wachtten met spanning op de ont-

Rachid Bouchareb's 'Cheb' bekijkt vanuit een Algerijns standpunt een gedeeld wester-Arabisch maatschappelijk probleem: het terugsturen van in het Westen geboren en opgegroeide migranten van de tweede of derde generatie naar het land van hun voorouders, waar ze vaak nog grotere buitenstaanders zijn dan in hun geboorteland. Een film die de alhier weinig bekende andere kant van de migratiemedaille laat zien, op een festival waarop meer dan één ontdekking te doen is.

Benny Debruyne

De Afrikaanse film en de vrouw

Afrikaanse vrouwen hebben het niet altijd makkelijk, zeker in deze tijden van rigoreuze islaminterpretaties. Precies daarom spelen vrouwen zo vaak een hoofdrol in Afrikaanse films: de sineasten gebruiken de achterstelling van vrouwen om de maatschappij zelf waarin ze leven in vraag te stellen. De organisatoren van het Afrika Filmfestival wijden er een heus debat aan, en er zijn natuurlijk de films zelf die één en ander duidelijk maken.

In de Malinese film 'Taafe Fanga' van Adama Drabo wordt het rollenpatroon van mannen en vrouwen op een bepaald moment gewoon omgedraaid. De vrouwen verpozen bij een deugdoend biertje, terwijl de mannen de was doen, koken, kortom het labuur van het huishouden op zich nemen. Menig Afrikaans man kon niet lachen met een dergelijke taboedoorbreking en verliet daarop de sinemazaal.

Over de rol van de vrouw in de Afrikaanse film en samenleving wordt op zaterdag vijftien april in Supercity een debat georganiseerd. Deelnemers daaraan zijn de regisseurs Cheick Oumar Sissoko, Yasmine Kassari en Néjia Ben Mabrouk. Van Ben Mabrouk — weliswaar geboren in Tunesië, maar al sedert 1972 wonend in Brussel — wordt tijdens het festival 'La Trace' vertoond, voorafgegaan door een kortfilm van Kassari.

Het maken van die eerste film heeft Ben Mabrouk genoeg desillusies opgeleverd voor de rest van haar leven. Was er zes weken voorzien om de film te draaien, dan duurde het uiteindelijk zes jaar vooraleer hij af was. Reden: de tegenkanting van de producenten, gebrek aan financiële en materiële middelen en dies meer. En ze had al geen vanzelfsprekend onderwerp. In 'La Trace' verzet een jonge vrouw, Sabra, zich tegen de toekomst die voor haar wordt uitgestippeld. Haar moeder vertelt haar dochter hoe ook zij — en met haar vele vrouwen — dezelfde vertwijfeling gekend hebben tussen de fnuikende aanpassing aan de traditie enerzijds en individuele ontplooiing anderzijds. Voor Sabra is die keuze des te pregnanter omdat ze — net als Ben Mabrouk zelf — behoort tot een generatie waarin het steeds aan invloed winnende islamfanatisme de verworven vrijheden van de vrouwen drastisch terugschroeft. Sabra kiest — net als de regisseur zelf in 1972 — node voor een radicale breuk, en ze verlaat het land.

Het Afrika Filmfestival programmeert nog een aantal films die bij dit thema aansluiten. Zo is er 'Faraw', waarin blijkt dat als de nood het hoogst is, het uiteindelijk de vrouw is die de ruggengraat van het gezin blijkt te zijn. Of 'Les Silences du Palais', waarin de Marokkaanse en Tunesische vrouwen zich met daad en overgave inzetten voor de onafhankelijkheidsstrijd, in de hoop dat die gepaard zal gaan met hun ontvoogding. Een illusie, zal blijken, mannen zijn mannen, kolonisator of niet. Een buitenbeentje is het geweldadige 'Welcome II the terrordome' van de Nigeriaanse Onwurah, waarin ze drie eeuwen lang het wedervaren van één familie volgt, een verhaal van angst, geweld en overleven.

(bd)

Afrika Filmwijzer

Aan het Afrika Filmfestival werken zowel het Stuc als Supercity mee. Tussen haakjes lees je de familienaam van de regisseur, het land en jaar van herkomst van de vermelde films. Als het laatste haakje ook nog eens verlicht wordt met een bescheiden sterretje, word je ook nog eens getraceerd op een kado'tje in de vorm van een kortfilm als opmaat voor de avondvullende voorstelling.

Stuc

- Dinsdag 21 april
 20 u.: 'Guelwaar' (Ousmane, Senegal, '93)*
 22.30 u.: 'Le Grand Blanc de Lambarene' (Ba Kobbio, Gabon/Kameroen, '95)
 Woensdag 22 april
 20 u.: 'Welcome II the Terrordome' (Onwurah, Nigeria, '94; originele Engelse versie)*
 22.30 u.: 'Machaho' (Hadjadj, Algerije, '95)
 Donderdag 23 april
 20 u.: 'La Trace' (Ben Mabrouk, Tunesië, '95, Frans ondertiteld)*
 22.30 u.: optreden van de wereldmuziekgroep Weshm
 Zondag 26 april
 20 u.: 'Dakan' (Camara, Guinea/Frankrijk, '97)* Deze film wordt vertoond in de reeks 'New Harvest'.
 Maandag 27 april
 22.30 u.: 'Dakan'

Supercity

- Vrijdag 24 april:
 20 u.: 'Faraw' (Ascofaré, Mali, '97)
 22.30 u.: 'Guimba' (Sissoko, Mali, '94)

Zaterdag 25 april

- 11 u.: debat met Cheick Oumar Sissoko
 14.30 u.: 'Finzan' (Sissoko, Mali, '89)
 16 u.: debat over 'La femme en Afrique' met Oumar Sissoko, Yasmine Kassari en Néjia Ben Mabrouk
 17 u.: 'Cheb' (Bouchareb, Algerije, '91)
 Zondag 26 april
 14.30 u.: '100% Arabica' (Zemmouri, Algerije/Frankrijk, '97)
 17 u.: 'L'Arche du Désert' (Chouikh, Algerije, '97)
 Maandag 27 april
 20 u.: 'Les Silences du Palais' (Tatli, Tunesië, '94)*
 22.30 u.: 'Quand les Etoiles rencontrent la Mer' (Rajaoanarivo, Frankrijk/Madagascar, '96, Frans ondertiteld)
 Dinsdag 28 april
 20 u.: 'Clando' (Tino, Kameroen, '96)*
 22.30 u.: 'Touki Bouki' (Diop-Mambety, Senegal, '73)*
 Woensdag 29 april:
 20 u.: 'Taafe Fanga' (Drabo, Mali, '96)*
 22.30 u.: 'Hyènes' (Diop-Mambety, Senegal, '93)*
 Donderdag 30 april:
 20 u.: 'Al Massir' (Chahine, Egypte/Frankrijk, '97)*

Kop op, morgen is er weer een nieuwe subcultuur

Het is me wat, op een dag loop je met je hip, nieuw kapsel buiten bij de kapper en je bent de straat nog niet uit of je bent ook alweer 'out'. Vroeger kon je je jarenlang, sommigen zelfs een leven lang identificeren met een bepaalde subcultuur, maar die tijd is voorbij. Zelfs de subculturen zijn niet meer wat ze geweest zijn.

Om je een beetje op de hoogte te houden van welke subcultuur nog leeft en op welke manier, schotelt *Veto* je twee weken lang een klein overzicht voor met artikels van en over enkele spraakmakende alternatieven. We *stagediven* erin met een overzichtsartikel over wat een subcultuur nu eigenlijk is en wat het belang is van een eigen stijl. Niet onbelangrijk als je ergens bij wilt horen. Op pagina tien lees je voor de eerste, de laatste maal en voor altijd over wat nog rest van de hype van de jaren tachtig: de New Wave en Gothic, met daarnaast een kleine blik op het clubsirkwiv. Iets opgewekter wordt het op pagina elf, een interview met België's enige echte hiphop-trots: 'Starflam', uit de getto's van Luik. Afgesloten wordt op pagina twaalf met een artikelje over het feit dat het allemaal nog wel meevalt met die house, beste ouders. En volgende week gaan we nog hipper...

Kultuur, subcultuur en het belang van stijl

Stijl is de verheffing van misdaad tot kunst

Subculturen zijn een tamelijk recent fenomeen. Pas na de Tweede Wereldoorlog begonnen ze zich hoofdzakelijk vanuit de Angelsaksische wereld te ontwikkelen. De laatste jaren schieten ze zelfs als paddestoelen uit de grond. Maar wat zijn subculturen nu eigenlijk? Een vraag die niet zomaar te beantwoorden is. Er komt veel bij kijken, maar voornamelijk draait het toch allemaal rond stijl.

Wie subculturen grondig onder de loep wil nemen kan niet anders dan beginnen bij het concept cultuur zelf. Het onderzoek naar cultuur en de pogingen om cultuur te definiëren zijn nog vrij jong. Sinds enkele decennia maken ze het domein uit van de zogenaamde Cultural Studies. Een overzicht geven van de bevindingen van de Cultural Studies is onbegonnen werk. Toch is er één figuur die naar voren springt en dat is die van Raymond Williams. Williams verrichtte vooral in de jaren zestig baanbrekend onderzoek dat tot een beter begrip van het fenomeen cultuur leidde. Twee ideeën zijn hierbij van groot belang. Ten eerste dat cultuur zowel voor een proces als voor een produkt kan staan. Ten tweede dat de maatschappij een groot organisch geheel is. Vooral in zijn werk 'Culture and Society' hield Williams het idee levendig dat de maatschappij een geïntegreerd, betekenisvol geheel is en cultuur het netwerk van betekenisrelaties.

Die opvatting laat het makkelijkst de stap toe naar subculturen. Immers, na de Tweede Wereldoorlog en vooral dan vanaf de jaren zestig werd pertinent duidelijk dat aan de randen van het betekenisnetwerk nieuwe betekenissen kunnen ontstaan. In de periferie van de cultuur gingen zich groepen vormen die niet het mainstream cultuurconcept volgden. Dat cultuur ook een proces is, liet zich duidelijk voelen in de marges. Maatschappelijke klassen werden door de leden anders 'beleefd' dan vroeger. Door de naoorlogse stijging van de koopkracht, ook en vooral binnen de arbeidersjeugd, ontwikkelde zich een soort jeugdcultuur. De markt speelde hierop in evenals de ontwikkelingen in het onderwijsstelsel. Er ontstonden groepen van jongeren die zich duidelijk van andere onderscheidden: punks, rastafari's, teddy boys, beatniks en mods gingen zich organiseren tot wat men algemeen is gaan betitelen als subculturen. Zij waren de eersten — al liggen hun roots al in de straatbendes van de jaren twintig — en nadien zijn er vele bij gekomen: van skinheads over new-wavers tot hiphoppers en gabbers.

Subversief

Wie subcultuur zegt, zegt cultuur. Ook subculturen ontkomen niet aan de noodzaak van betekenisrelaties. Alleen kunnen die nogal verschillen van wat algemeen gangbaar is. Ook onderling is de verstaanbaarheid niet al te groot. Een subcultuur is voor ingewijden, voor degenen die de regels kennen en ze respecteren. Wie dat

niet doet, zet zichzelf automatisch buitenspel. Het lidmaatschap van een subcultuur manifesteert zich door een assimilatie met de geldende kodes.

Waar alles om draait binnen de kodering van een subcultuur is stijl. Stijl is de conditio sine qua non. Zonder een eigen stijl geen subcultuur. De vlag kan natuurlijk vele ladingen dekken. Een steeds terugkerend element is de muziek: punk, reggae, new wave, grunge, house, jungle, kenmerken even zovele subculturen. Kleding en accessoires zijn ook belangrijk. Wat de hanenkammen en de veiligheidsspelden voor de punkers zijn, zijn de zwarte kledij en de oogschaduw voor de new wavers en de voetbaltruien annex kale knikkers voor de gabbers. Natuurlijk is er nog veel meer dan dat, maar alles kadert steeds in een bepaalde stijl. Of zoals Umberto Eco het uitdrukte: 'Ik spreek met mijn kleren'. En, zouden we daaraan kunnen toevoegen, 'door mijn muziek'.

Stijl is van belang omdat hij steeds subversief is. Stijl is een vorm van weigering, een verheffing van misdaad tot kunst, al bestaat de misdaad in se uit het doorbreken van kodes. Na de oorlog stortte het begrip 'consensus' in mekaar. De hegemonie van de mainstream werd betwist door de subculturen, van één geheel was geen sprake meer. De ontstane subculturen representeerden — en doen dat nog steeds — het 'lawaaai, de ruis': niet als een appreciatie van hun muziek, maar als het tegengestelde van 'klank, geluid'. Hierin ligt de macht van de subculturen: hun stijl speelt zich niet alleen af 'out there' maar interfereert op een voor de ene amusante, voor de ander enerverende manier met de dominante dagelijkse orde. Macht en onmacht: de paradox van de subculturen. De graffiti die hun ontevredenheid en onmacht uitdrukken in kleurrijke beelden gaan een machtspositie bekleden door de persistente indruk die ze nalaten op het netvlies of het trommelvlies van de man in de straat.

Stigmata

Hoe werkt stijl dan in feite? De vraag brengt ons terug bij betekenissen. Bepaalde ogenschijnlijk onbeduidende voorwerpen — puntschoenen, veiligheidsspelden, Har-

(foto Joost Helsens)

ley's, oorbellen, sportschoenen — verkrijgen een symbolische dimensie. Ze worden gekanoniseerd tot een vorm van stigmata, tekenen van een zelfgekozen verbanning uit de mainstream. De voorwerpen verwerven betekenis en deze betekenis is dubbel. Ze vertegenwoordigt de spanning tussen de

dominante cultuur en de subcultuur. Enerzijds waar-schuwen deze tekens (voorwerpen, kledij, gedrag, muziek) de 'normale' wereld voor een dreigende aanwezigheid, de aanwezigheid van 'iets anders', waardoor ze vage verdenkingen of ongemakkelijk gegrinnik uitlokken. Anderzijds worden ze, voor degenen die ze aanvaarden als iconen, tot kenmerken van een verboden identiteit, en worden ze tegelijk waardevol. Overtuigde leden van een subcultuur zullen inderdaad liever spitsroeden lopen dan de uiterlijke kenmerken van hun groep af te leggen.

De afbakening van een subcultuur is dus altijd in een strijd gewikkeld en 'Stijl' is het slagveld waarop tegengestelde definities met elkaar in botsing komen. Het is dan ook geen wonder dat het leeuwendeel van alle gesprekken over subculturen in de eerste plaats draaien rond stijl. Definiëring speelt zich grotendeels af aan de oppervlakte en dat veroorzaakt veel beweging binnen de subculturen zelf. Sommigen blijven tientallen jaren in zwang, anderen slechts maanden of minder. Waarmee geenszins gezegd is dat subculturen weinig diepgang hebben — al is dat zeker ook niet uitgesloten. Het kost hen alleen zoveel inspanning om zich uitwendig te profileren dat slechts de sterkste zich kunnen handhaven en uitdiepen tot een levenstijl. Ook onder de subculturen is het een survival of the fittest. Maar geen hipster die daarom maalt.

Peter Mangelschots

Bronnen: Dick Hebdige: 'Subculture: the meaning of style' en het 'Handboek kulturele studies'.

Grand Café La Royale het eet-, praat- en leescafé

tegenover het station in Leuven

dagmenu en à la carte, snacks, ijsjes en ... tapbieren en groentesappen, warm en sterk en ... elke dag diverse (inter)nationale dagbladen, tijdschriften en ...

elke dag open tot 1 uur 's nachts

De subcultuur van de industrial- en gothicmuziek

“Wij willen alles draaien, zelfs Kylie Minogue met Nick Cave of Madonnacovers”

Inds de romantische poëet Lord Byron Zwitserse landhuizen onveilig maakte, de katedraalbouwers hun katedraal bouwden en de Duitsers nog op die manier schreven, is het woord 'gothic' niet meer zo in de mond genomen als vandaag. Gothic. Wave. Electra. Industrial. Een kluwen van genres en namen die samen tot één subcultuur gerekend mogen worden, al zullen de echte fundi's tot aan de apocalyps de verschillen blijven benadrukken. In Leuven zijn vooral de fuiven in de Cuythoek zwarte koninkrijken van één nacht, met wanden van zwart papier en kwasi geen licht. Wij wilden ons wagen in de jungle van zacht heen en weer glooiende, donkere lichamen met door de muziek pijnlijk vertrokken geelaatstrekken. Of zijn dat al de vooroordelen die in de tekst sluipen?

Volgens Wim Troost van 'Kagan', het gothicradioprogramma op radio Scorpio en tevens verzamelaar van een groep jongelui die industrial- en gothicmuziek zoveel mogelijk promoten, is gothic voor iedereen anders: "Voor de enen zal het de show zijn, voor de anderen de muziek. Om echt te weten te komen wat het allemaal voorstelt, moet je gewoon eens luisteren naar onze muziek en naar onze fuiven komen, dan zal je het wel vlug weten, of het niet". Ook

“Wij draaien zowel extreemlinkse als extreemrechtse muziek, wij staan voor geen enkele mening of interpretatie, wij draaien gewoon de muziek.”

José Rotsaert van Die Letzte Kerse (DLK), de naam van een groep gothen die zich van Kagan onderscheidt doordat ze extreemrechtse geïnspireerde muziek waken — waarover straks meer —, vindt gothic meer een persoonlijk gevoel dan alleen maar een muziekstijl. "Gothic is van de jaren negentig, het is eigenlijk een voortzetting van de new wave uit de jaren tachtig. Op gothic-fuiven wordt dan ook new wave gedraaid."

Meningsverschillen

Waarom bestaan én Kagan én DLK eigenlijk naast elkaar, in een toch wel vrij klein milieu als de gothicscene? Kagan, ontstaan in 1991, dankt zijn succes volgens Wim Troost aan zijn neutraliteit. "Wij weigeren een politiek standpunt in te nemen. Wij draaien zowel extreemlinkse als extreemrechtse muziek, wij staan voor geen enkele mening of interpretatie, wij draaien

gewoon de muziek. Wat is het meest neutrale? Iets niet gaan draaien of net alles draaien? Natuurlijk wordt niet alles gedraaid maar dat is dan enkel omdat die muziek dan echt niet goed is. Natuurlijk heb ik zelf een eigen mening maar dat doet er niet toe. Kijk, wij willen gewoon een aanspreekbare partij zijn voor iedereen, met die ene betrachting om onze muziek, en alles wat ermee te maken heeft vooruit te helpen".

Die Letzte Kerse dan weer, ontstaan in december 1994, is "een gemeenschap van mensen die zich bewust afzetten tegen de huidige vervlaking van de maatschappij en het kapitalistisch denken". Zij organiseren (ook) fuiven waar oorspronkelijk de DJ's van Kagan de muzikale omlijsting voor zich namen. Tot er meningsverschillen rezen, met het vertrek van enkele DLK-leden naar Kagan tot gevolg.

José Rotsaert van DLK formuleert het als volgt: "Wij vonden dat er te veel beat werd gedraaid, te veel uptempo gothic". Wim Troost van Kagan reageert daarop dat "Kagan niet kiest voor meer of minder beats maar gewoon, voor de muziek waarop op het best kan gedanst worden. Op fuiven is het mogelijk dat men bepaalde groepen niet zal horen, maar dat is niet omdat we er tegen zijn maar simpelweg omdat het geen fuifmuziek is. Dat soort groepen komt dan bijvoorbeeld wel aan bod in het radioprogramma".

Rotsaert vervolgt: "We konden ons ook niet verzoenen met het draaien van muziek met negationistische inslag, zoals bijvoorbeeld het 'Clouds of Bitter Lies'. Voor ons kan dat dus niet, voor Kagan wel. We hebben daarover met hen gediscussieerd maar die wilden zowiezo alles draaien, de luister-

raars moeten in hun ogen maar zelf uitspreken of het voor hen kan of niet kan. Om die reden organiseert DLK nu fuiven met de titel 'Sisters gegen Nazi's'. Toch is het niet zo dat we mekaar het licht niet in de ogen gunnen, wij zijn gewoon antifascisten die bepaalde muziek weren", konkludeert

meer extremere muziek daar al wat sneller een schifting in maakt. De laatste Kersefulf was misschien niet zo'n groot succes, maar tenminste dapper".

Om een onderscheid te kunnen maken in alle verschillende kruisbestuivingen van de gothic moet je eerst de muziek kunnen

(foto Jeroen Lissens)

Rotsaert. Volgens Kagan neemt DLK teveel een standpunt in, "iets wat wij willen vermijden, wij willen alles draaien, zelfs Kylie Minogue met Nick Cave of Madonnacovers gebracht door gothicgroepen!"

Show

"Veralgemeningen over de gothicscene zijn nog meer dan elders schering en inslag", vinden ze zowel bij DLK als bij Kagan. Dat iedereen in het zwart zou zijn gekleed of geschminkt zou moeten zijn bijvoorbeeld. Wim vertelt dat er soms ook mensen met das en kostuum naar de fuiven komen om de muziek te leren kennen. Ook al blijft de overheersende kleur natuurlijk zwart. Bart Duriez: "Velen zijn in het zwart gekleed of geschminkt voor de show. Ik denk hierbij spontaan aan de fuiven die vroeger in de Eagles werden georganiseerd, de meesten liepen daar rond om het de-pressiefst. Ik vind dat een DLK-fuif met zijn

beluisteren. Dat kan op radio Scorpio met de programma's Kagan en Fall Out. Kagan gaat er prat op dat het één van de programma's is met de meest trouwe aanhang devote luisteraars, en dat is niet zo verwonderlijk als je weet dat er wel eens interviews worden uitgezonden met de fine fleur van de gothicgroepen zoals Dive, Numb, Suicide Commando, Eric Van Wontergem (ex-Insekt), Luk Van Acker en Das Ich. Ook op andere activiteiten van Kagan en DLK, die u kunt terugvinden in de om de twee weken verschijnende 'Kagan Kalender', kunt u proeven van deze muziek.

**Pascal Seynhave
Veronique Patteeuw**

Interessante gothiclinks vindt u op de volgende Internetadressen:
<http://www.euronet.nl/users/timkul/kagan.html>
of
<http://urcl.ac.kuleuven.ac.be/~m9206250/DLK.html>

Club culture, een subkulturenclub

De dance clubs in Engeland zijn de navel van de club culture, een verzameling van Britse jeugdkulturen die daar ontworpen, beleefd en ten grave gedragen worden. In de danstentent heerst geen eenheidskultuur, maar een veelheid, een cluster van subkulturen die op hetzelfde territorium actief zijn. De verschillende varianten van de club culture zijn te onderscheiden naar hun specifieke kledingscodes, dansstijlen, muziekgenres en klandestiene praktijken. Je kan toetreden tot deze die je het meeste bevalt, als je maar de eraan verbonden regels volgt. Clubkulturen zijn dus in belangrijke mate smaakculturen. Of om het met de woorden van de Franse kultuurwetenschapper Pierre Bourdieu te zeggen: "Niets klassificeert iemand meer dan de wijze waarop zij of hij klassificeert."

Club cultures zijn bijzonder interessant omdat ze enkele karakteristieken van subkulturen tout court uitvergrooten. Zo maken ze het dynamische gehalte van subkulturen erg hard: zelf worden ze soms op één avond gekreëerd of gaan ze slechts één zomer mee. De leden waren er toevallig bij en treden er met hetzelfde gemak weer uit. Een andere subkulturele eigenschap die sterk leeft bij club culturepeople is de angst voor de hen op de hielen zittende mainstream. Aanvankelijk waren de Pet Shop Boys bijvoorbeeld geweldig populair in hun middens, maar vanaf het moment dat die groot werden, draaiden ze het homoduo niet langer. Het was voor de clubmensen tijd geworden om te innoveren, iets wat ze nog wel meer moesten doen. "Wees op je voorhoede", is het motto.

Clubkulturen zijn wispelturig, gefragmenteerd en steunen op mensen *being in the now*. Altijd hip zijn primeert. Andere jongeren zullen namelijk bepalen of je wel cool bent. Dat wordt zorgvuldig gemeeten: er wordt daarvoor gekeken naar het 'subkultureel kapitaal', zoals het juiste kapsel, een zorgvuldig verzamelde CD-kollektie, het in kringen korrekke gedrag of een grote kennis over de DJ's. En of je gebuisd bent voor het examen, natuurlijk.

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
met of zonder DJ.
KARAOKE (1.500 titels)

016/201.301

(advertentie)

Starflam: de beste Belgische hiphop komt uit Luik

“No Future” is aan ons niet besteed

Iat het in Luik niet helemaal plus is, weten we al langer. Gediplomeerde sociologen zullen dan ook zonder veel moeite kunnen verklaren waarom Starflam, de meest talentvolle Belgische hiphoppose anno nu, net uit Chicago-sur-Meuse moet komen. Starflam is een zevental — vijf rappers, twee scratchers — dat tegenwoordig wel eens op de betere radio komt met ‘Monde Confus’, de eerste single uit hun titelloze debuutplaat. Debutanten zijn de Luikse hiphoppers nochtans allerminst. Als ‘Malfrats (omgekeerd: Starflam) Linguistiques’ maken ze de podia in een lichtjes andere bezetting al sinds 1993 onveilig. Dat bracht hen in het voorprogramma van Urban Dance Squad en The Goats en tweemaal na elkaar op het Dour Festival. Ter gelegenheid van Veto's subkultuurendossier mochten Starflam's Fred en Balo uitleggen wat ‘hot en wat ‘not’ is ‘dans le monde hiphop’.

Hiphop ontstond als straatcultuur bij uitstek in de jaren zeventig in de zwarte Bronx-wijken van New York. Hiphop moest de jonge zwarte kansarmen een uitweg bieden uit de geweldspiraal van de bendeoorlogen die op de straat woedden. Middels vier disciplines — rap, DJ'ing, breakdance en graffiti — konden de jongeren hun negatieve gevoelens omzetten in een creatieve eigen taal, zonder dat daar veel middelen voor nodig waren. De hiphop kende, net om die reden, vrij vlug erg veel bijval en het commerciële succes van enkele vroege rapplaatjes, zoals ‘Rapper's Delight’, zorgde ook voor gehoor buiten de Verenigde Staten. Met NWA, Ice-T en Public Enemy kreeg de hiphop al in de jaren tachtig haar eigen megastars die ook aansloegen bij de blanke, bemiddelde en dus platenkopende jeugd. Hoewel de hiphop als ‘zwarte cultuur’ zijn wortels vindt in de Caribische muziek-, dans- en verteltradities sloeg de vlam dan ook snel over naar de blanke jeugd die ook zelf aan het hiphoppen ging. Schitterende platen van blanke rappers als House of Pain en Beastie Boys waren de muzikale oogst van die ontwikkeling.

Banlieue

Op die manier is de hiphop eigenlijk zijn subculturele en zelfs subversieve status gaandeweg verloren. Hiphop is geëvolueerd tot een complex cultureel fenomeen met eigen codes in taal, gedrag en kledij. Ook de muziek is erg gediversifieerd: naast de ‘old school’ kwam de ‘new school’, naast de underground een commerciële scene die zich nog weinig zorgen maakt om de oorspronkelijke uitgangspunten. In Europa kreeg de hiphop voet aan wal dankzij de televisie, eerst in Frankrijk, waar de banlieues zowat het continentale ekwivalent vormen van Amerikaanse ‘hoods’ als de Bronx of Compton (LA). Later volgden ook Italië, Duitsland, Nederland en, jawel, België met als centrum (uiteraard) Brussel. Na de eerste Brusselse generatie rond Daddy K, trad in de jaren negentig overal te lande een nieuwe reeks squads aan, met namen als De Puta Madre en vooral het veel te vroeg ter ziele gegane Rhyme Cut Core. Vandaag lijkt de vaderlandse hiphopdynamie aan een nieuwe worp toe, met voor het eerst ook draaglijke nederlandsstalige rapmuziek (ABN, Hof van Commerce) en ook aan de andere kant van de taalgrens een hele hoop talent die rapt in de moedertaal.

Bijvoorbeeld Starflam.

Balo: «Hiphop is een passie voor ons. We zagen rappers op TV bezig en we wilden dat ook gaan doen. Vroeger zij men wel eens dat rap iets was dat enkel in Amerika kon. Maar dat heeft men ooit ook van jazz of rock gezegd. Ondertussen zijn er al genoeg groepen in binnen- en buitenland die bezeten hebben dat rap wel degelijk ook bij ons bestaansrecht heeft. We hebben mis-schien niet dezelfde achtergrond als de New-Yorkse squads, maar we vertrekken wel vanuit dezelfde passie. We worden wel eens vergeleken met de grote Franse hiphopsquads zoals MC Solaar, NTM en IAM, maar eigenlijk richten we ons meer op de New-Yorkse scene. In het begin lieten we ons wel beïnvloeden door die Franse voorbeelden, omdat je daar nu eenmaal niet rond kan als je in je eigen taal wil rappen. We beperken ons ook niet tot de hiphop. We luisteren eveneens naar reggae, ragga, zelfs naar Franse chansons, en daar pikken we ook dingen uit op.»

Basis

Veto: Er wordt van jullie gezegd dat jullie muziek dezelfde ‘stedelijke onrust’ uitstraalt als bijvoorbeeld die van Wu-Tang-Clan. Een compliment?

Fred: «Waw, ‘stedelijke onrust’... klinkt goed. Uiteraard vleit het ons als je ons vergelekt met Wu-Tang-Clan. Hiphop is muziek van de straat, van de stad en wij wonen in een stad. Dat hoor je in onze muziek.»

Veto: Is het noodzakelijk dat je uit een grote stad komt als je hiphop wil maken?

Balo: «Ik denk het niet. Iedereen moet dat maar voor zichzelf uitmaken. Wij komen uit Luik, en dat is nu ook niet meteen een wereldstad, hoewel er wel nogal wat ‘stedelijke onrust’ is (lacht). Eigenlijk maakt het niet echt uit waar je vandaan komt. Met de TV en andere massamedia woont iedereen uiteindelijk toch in dezelfde omgeving. De onrust zit overal, zeker in België. Het klopt dat het niet te best gaat met Luik op dit moment. De economie draait niet, de armoede neemt toe en er is een groot drugprobleem. Dat is niet prettig, maar tegelijk geeft dat ook de nodige energie om er tegenaan te gaan. Die negativiteit moet een motor worden om tot iets positief te komen. We hebben niets te verliezen dus kunnen we alleen maar winnen, dat is ons motto.»

Veto: Hiphop is een (sub)cultuur met eigen codes. Vooral in de kledij valt dat op. Is die ‘dress-code’ essentieel om erbij te horen?

Balo: «Voor ons niet, maar het maakt wel deel uit van wat de hiphopbeweging uitstraalt. Aan de andere kant, wat is mode? Rappers dragen bepaalde kleren die ze fijn vinden en hun fans lopen hen achterna. Dan pas wordt het mode.»

Veto: Hoe definiëren jullie dan hiphop?

Fred: «De hiphop bestaat niet. Hiphop is de weg van de honderd wegen. Eerlijkheid

staat centraal bij ons. Wij willen de clichés vermijden: de gimmicks, de macho spelletjes interesseren ons niet. Wij willen vooral onszelf blijven: ‘Rester ouvert, mais rester soi-même.’»

Balo: «Wij proberen altijd contact te houden met de basis. Er zijn nog altijd heel wat jongeren die wat te vertellen hebben. Wij proberen hun gevoelens te vertalen in onze muziek. Groepen die te groot worden ver-

het moet veranderen. Die verandering is uiteraard geen zaak van hiphoppers alleen. Maar wij willen ons steentje bijdragen, wij brengen evengoed een alternatief aan. ‘No Future’ is aan ons niet besteed.»

Veto: Hiphop is van oorsprong een ‘positieve’ beweging die geweldloosheid predikte. Sinds de opkomst van de gangsta-rap is dat enigszins veranderd. Vinden jullie dat een spijtige evolutie?

Fred: «Het is niet de hiphop die de wapens op straat heeft gebracht. Wij hebben die negativiteit niet uitgevonden. Hiphop weerspiegelt wat er op straat leeft omdat hiphop van de straat komt. Hiphop gaat gewoon met zijn tijd mee. Als de toestand alsmäär verslechtert, worden ook de raps altijd maar scherper. Je kan ook niet zeggen dat

(foto Bart Andries)

liezen die voeling. Het worden machines zonder voedingsbodem.»

«Het betekent ook dat we politieke standpunten innemen. Niet dat we ons willen mengen in de Belgische politiek, maar we hebben wel iets te vertellen over de maatschappij waarin we leven. Je sprak daarnet over die ‘onrust’ in onze muziek, wel, wij zijn ongerust. Wij staan nogal sceptisch tegenover alles wat er vandaag in de wereld gebeurt. Het feit dat we aan hiphop doen is eigenlijk al een politiek statement op zich.»

Veto: In jullie teksten zit een expliciete politieke boodschap. Zijn rappers de protestzangers van de jaren negentig?

Fred: «Alles wat je zegt, is politiek geladen. Politiek betekent voor mij verandering, en die moet je beginnen bij jezelf. Wij willen niet hoog van de toren blazen en zeggen wat er allemaal moet veranderen. Je moet eerst zelf doen wat je zegt. Wij willen het sinisme aan de kaak stellen dat vandaag de bovenhand haalt. Elke dag hoor je wel over een nieuw schandaal, en dat begint de mensen tegen te steken. Dat is een sluipend gif dat ons land stilaan ten grond richt. Niets werkt nog. Er zijn in dit land bepaalde krachten aan het werk die alles lam leggen. We zitten aan de limiet, de bom staat op barsten. Misschien is onze analyse iets te scherp, maar bon, zo zien wij het nu eenmaal.»

Veto: Maar is het ook niet leuker om in een maf land als België te leven in plaats van in een maatschappij waarin alles netjes geregeld is?

Fred: «Ja, maar je moet niet overdrijven. Vanop een afstand is het misschien wel ‘leuk’ om al die bizarre misstanden in België te bekijken. Maar voor de mensen die het slachtoffer ervan zijn, is dat allerminst grappig. De miserie waarin zij zitten, is niet cool. Daar willen we tegen reageren. Op onze manier. Wij verdedigen geen politiek ideaal, we willen bescheiden blijven. We zeggen enkel dat het moet ophouden, dat

er één beweging is van positief naar negatief. In het begin was de rap een erg precieze muziekvorm, gewoon omdat er niet veel rappers waren. Nu is alles meer versplinterd, net als in de rock trouwens.»

Veto: Jullie hebben ondertussen een plaat gemaakt. Hoe gaat dat in zijn werk in de studio? Improviseren jullie erop los of vertrekken jullie van afgewerkte teksten?

Fred: «Het is niet zo ongewoon om met afgewerkte teksten te werken in de hiphop, hoor. Freestyle (hiphop-improvisatie) is één van de mogelijkheden die je ter beschikking hebt als je rapt. Iedereen legt er altijd de nadruk op, alsof dat het absolute einde is, maar eigenlijk is het gewoon een discipline als een andere. Freestylers is leuk tijdens concerten, maar als wij een nummer opnemen, hechten we veel belang aan de tekst. Soms schrijven we stukken volledig uit, soms zetten we gewoon enkele ideeetjes op papier. Het hangt er vanaf wanneer de inspiratie komt. Als ik op de trein zit, krabbel ik soms wat op een papertje, als ik wat meer tijd heb, werk ik de teksten beter uit.»

Trein

Veto: Het lijkt me ook niet makkelijk om een nummer te maken met vijf rappers. Tenslotte wil iedereen toch zijn zegje gedaan hebben aan het eind.

Balo: «Het belangrijkste voor ons is dat we onze boodschap overbrengen. Wie wat zegt, is daarbij van ondergeschikt belang. We zijn allemaal samen Starflam. We willen samen vooruitgaan. Nu eens treedt de een op het voorplan, dan de ander. Wij zien het eerder als een voordeel dat we daar met zijn vijven staan. Het gaat om vijf totaal verschillende karakters, vijf verschillende visies, vijf verschillende rapstijlen. Dat maakt het net interessanter.»

Bart Eeckhout
Benny Debruyne

Conny Vercaigne over house

House is eigenlijk een leuk verzetje

In de tweede helft van de jaren tachtig werd de housemuziek bekend bij het grote Belgische publiek. Met als boegbeeld The Con-fetti's brak de New Beat door. De eerste stap, zo zou blijken, van een nieuw muziekgenre dat jaren daarvoor zijn intrede deed in Amerika. Sommigen beweerden dat deze nieuwe rage maar een kort leven beschoren zou zijn. House is evenwel meer dan ooit de toonaangevende muziek in het uitgangsvan. Is house dan nog een subcultuur? We vroegen het aan kriminologe Conny Vercaigne, die hier onderzoek naar verichte en daarover een boek schreef. Wat verstaat ze zelf onder house?

Conny Vercaigne: «House is een zeer ruime term. Het is begonnen halfweg de jaren tachtig. Ik denk dat het op dit moment een verzamelterm is geworden voor heel veel verschillende stijlen. In het milieu zelf gebruiken ze niet graag de term house. Daar spreken ze van dance music. Over het algemeen is het dansmuziek, waarin je de beat herkent, met heel weinig teksten.»

Veto: Kan je bij house nog over een subcultuur spreken?

Vercaigne: «Ik denk dat er een aantal jongeren zijn waarvan je nog kan zeggen dat ze op zo'n manier met house en alles wat er mee samenhangt bezig zijn. Op die manier denk ik dat je van een subcultuur kunt spreken. Het is eigenlijk een zeer kleine groep onder alle house liefhebbers. Je hebt een heel brede en commerciële stijl die ook al housemuziek of dancemuziek is. Daarnaast heb je echt de underground die eigenlijk door een kleine kern beleefd wordt.»

Veto: Hoe groot is die kern?

Vercaigne: «Dat is moeilijk te zeggen. Ik denk dat het gaat om zo'n vijf procent waar-

van je echt kunt zeggen dat ze niet enkel tijdens het weekend er mee bezig zijn, maar die ook tijdens de week naar een megadancing gaan. Daarnaast heb je ook een andere kern die veel langer en veel meer dagen uitgaat en met de muziek ook veel meer bezig is.»

Veto: Soms wordt er ook wel eens gezegd dat er een bepaalde boodschap met de muziekstijl samenhangt. Over welke boodschap gaat het dan?

Vercaigne: «Het gaat over PLUR: peace, love, understanding and respect. Er wordt daarover een hele discussie gevoerd op het Internet en in de vaktijdschriften: "Heeft house een boodschap of niet en hoe moeten we dat dan verstaan?" De boodschap wordt vaak nogal gepromoot door mensen die eigenlijk wat ouder zijn. We hebben het zelf ook gevraagd aan de gasten: er is toch een vrij grote groep die zegt dat house gewoon een leuk verzetje is, waar eigenlijk geen boodschap inzigt. Dan kom je weer bij die subcultuur: Hoe sterker dat je je daarin begeeft, hoe sterker je die boodschap hoort.»

Veto: Daar hangt de levensstijl en de muziek zeer nauw samen?

Vercaigne: «Inderdaad, veel meer dan bij de anderen. Daarbij, het is gewoon een goed dansbare uitgaansmuziek, die ze hoogstens nog eens beluisteren, na het thuiskomen van school. Dat terwijl die andere gasten ook veel meer de muziek beluisteren en hiervoor samenkomen. House heeft gewoon een veel groter impact op hun leven. Ze zeggen ook: "Als die muziek verdwijnt, dan weet ik het niet meer. Waar moeten we dan naartoe?" Dat gevoel kom je wel eens tegen.»

Veto: Hoe is de relatie tussen de subcultuur house en de dominante cultuur? Er verschijnen regelmatig persberichten over buurtoverlast en criminaliteit. Die relatie is blijkbaar niet zonder problemen.

Vercaigne: «Als je echt naar de subcultuur gaat kijken dan heb je daar nog twee groepen in. Ze hebben allebei een serieus uit-

gangspatroon. Ze gaan veel uit en verschillende dagen na elkaar. Maar in deze subcultuur heb je nog een groep die bijvoorbeeld wel drugs gebruikt en een andere die dat niet doet. Dus ook binnen die harde kern vindt je dat onderscheid terug. Het probleem is dus die kleine groep die inderdaad problemen maakt.»

«Ze gebruiken drugs op zo'n manier

(foto Dirk Bernaert)

AFSPRAAK IN SEDES

Een exclusieve smaakmaker voor gekruide ontmoetingen aan de Sedes-tafel

RESERVEER SNEL EN WIN EEN CD-BON OP DE INTERNET-PAGINA VAN ALMA

<http://www.alma.kuleuven.ac.be>

dat andere mensen binnen die cultuur daar niet mee akkoord kunnen gaan. Hun norm is bijvoorbeeld: "Je bent pas verslaafd als je tijdens de week gebruikt." Nu, wat doen een aantal van die subcultuurders? Die verlengen hun weekend tot vijf dagen en die gebruiken tijdens die vijf dagen ook drugs. En dan zeggen de andere mensen van: "Ze gebruiken te veel. Ze overdrijven ermee. Ze maken onze cultuur kapot." Dus je krijgt gewoon overlast. Vooral de oudere gasten of diegenen die erbij waren van bij het begin verwijten hen dat. Het zijn vaak ook jongere gasten die volop aan drugs gaan zitten.»

Veto: Heeft die subcultuur ook relatie met andere muziekstijlen of blijft ze vrij sterk binnen

elke week één keer tijdens het weekend de dancing bezoekt. Dat is een enorm trouw publiek. De helft van de gasten zit daar gewoon iedere avond van het weekend.»

«Meestal zijn ze zeer sterk gefocust op de housemuziek. Hoe verder echter dat je weggaat van de subcultuur, hoe gemengder het wordt. Ik heb ook in kamers en koten gezeten waar posters van verschillende muziekgenres, onder andere de gewone popmuziek, door elkaar hangen.»

Veto: Zijn de problemen tussen migrantenjongeren en discoteken zo groot als vaak wordt beweerd?

Vercaigne: «Ja, er is nu juist hieronder een aktie afgelopen in Limburg. Het is de belangrijkste taak van de buitenwippers. Vaak gaat het over jongens. Migrantemeisjes komen gemakkelijker binnen. Er worden wel een aantal kleurlingen toegelaten. Vaak zijn het zeer goede dansers. Diskoteekuitbater bekijken dat louter commercieel. Ze hebben niet noodzakelijk iets tegen allochtonen. Ze willen er gewoon niet te veel binnenlaten, omdat de andere klanten dan misschien wel wegblijven. Vreemdelingen zijn dus OK, als ze maar met niet teveel komen»

Studeer Spaans in koloniale sfeer

Antigua Guatemala

- Privé leraar (4 uur per dag)
- verblijf in gezin (+ maaltijden)
- naschoolse activiteiten
- startdata: elke maandag
- prijs: 6900 fr. per week

Yucca Travel-Language ism Soenen Travel

Tel./fax: 02/720.28.95

Fax: 00 502 832.51.52

E-mail: yucca@conexion.com.gt

(foto: yucca)

Herman Pauwels

“Dolle koeienziekte”, daarvan vallen de tanden uit mijn bek van verbazing”

En enige tijd geleden de Nederlandse minister van Onderwijs, Jo Ritzen, de schuld voor alles wat misliep bij de laatste spellinghervorming in de schoenen van de taalkundigen schoof, kroop de aan de Leuvense universiteit docerende Nederlandse taalkundige Joop van der Horst in zijn pen. Het leverde een meedogenloos polemisch stukje op dat van onder andere Ritzen niet veel meer heel liet.

Ter herinnering. Om eindelijk af te rekenen met het feit dat het Nederlands twee officiële spellingen kende, en om bijvoorbeeld de c/k- discussie uit de wereld te helpen, besloot de Taalunie duidelijkheid te scheppen. Een commissie werd opgericht, de Leuvense prof Geerts zat haar voor. Twee jaar werkten ze een zo consequent mogelijke spelling uit. In dit land van perslekken, kreeg De Standaard er lucht van en ging over tot een exclusieve voorpublicatie. Voortaan zouden we ‘sjampanje’ moeten schrijven, en ‘oedeklonje’, blokletterden ze verongelikt. Toen al snel bleek dat het nu ook zo erg niet was, dat ook de spelling-Geerts ‘champagne’ drinkt, zat het spel al op de wagen. De publieke opinie was al even verongelikt, de ministers krabbelde terug en wezen de spelling-Geerts af. In de gauwte werd nog een andere spelling in elkaar geknutseld, die wel op de goodwill van de mensen kon rekenen, hoewel ook de nieuwe spelling niet iedereen tevreden stemt. Eigenlijk was die hele hervorming niet nodig, oordeelt Van der Horst, maar ja. De Standaard moest zonnig speciaal doen. **Joop van der Horst:** «Mede door het beleid hebben we de spellingverandering gekregen. Die was niet nodig geweest als De Standaard in 1955 gewoon als elke fatsoenlijke krant de voorkeurspelling had gehanteerd. Het stukje is oorspronkelijk verschenen als een column in Nederlandse kranten. Ik wil voorkomen dat men zegt dat ik in Nederland iets anders zeg dan in België dus ik heb eksakt dezelfde tekst bij De Standaard ingeleverd. Ik ben van mening dat als je een officiële spelling hebt, het maar wijs is je eraan te houden. Ook als het een slechte spelling is. Vandaar dat ik mij ook aan de gangbare spelling probeer te houden.»

Teneur

Veto: Je zou net denken dat de taalkundigen de onregelmatigheden die er zijn overgebleven van de vorige spellingverandering nu eindelijk eens definitief op willen lossen.

Van der Horst: «Ja, dat wilde professor Geerts. Maar dat vindt niet de meerderheid. Integendeel, tussen 1955 en 1995 zijn er enkel taalkundige publicaties verschenen waarin de teneur was om beter af te blijven van de spelling omdat ze toch ingewikkelder is dan je denkt. De meeste spellingveranderingen zijn voordelig voor de lezer, diegene die leert schrijven, maar ongunstig voor de lezer. En aangezien we toch allemaal vooral lezer zijn, moeten we het belang van de lezer in de gaten houden. Een heel kleine minderheid van de taalkundigen is voor een spellingverandering.»

«Het is door een zeer ongelukkig samenvallende van factoren dat het tot een spellingrapport is gekomen. Een van die factoren was De Standaard. In Nederland bestond dat hele probleem niet van de dubbelspelling. Alle lagere scholen spelden van 1955 in de voorkeurspelling. Hier had je de situatie dat de meest toonaangevende krant een andere spelling gebruikte dan wat je op school leerde. Dat is een vervelende situatie want dat scheidt verwarring.

Maar dat is dus duidelijk een Zuid-Nederlands probleem geweest en niet een Noord-Nederlands.»

Veto: En was dat de enige factor?

Van der Horst: «Een andere factor is de Nederlandse Taalunie geweest. Dat is een heel oud dossier dat al dateert van de jaren vijftig. De overheid is verantwoordelijk voor de spelling en moet daar iets mee. En af en toe komt er een halve gare die zegt, gaan we nu de spelling eens veranderen. Een verstandige minister zegt dan dat we wel iets

beter te doen hebben. Maar dat dossier schuift voor zich uit en is terechtgekomen in de Nederlandse Taalunie en die Taalunie is natuurlijk een heel politieke aangelegenheid. Eén van de dingen die de Taalunie van meet af aan in de schoenen geschoven gekregen heeft, is de spelling. Als er één concreet punt is waarop we de zaak tussen Nederland en België moeten coördineren, dan is dat wel de spelling. Dat begrijpt zelfs het domste kamelid. Stel, je bent minister en er komen drie mensen aan de deur die iets van je willen en je wil er niet op ingaan. Rot op zeggen kan niet want dat is niet beschaafd. Een politiek antwoord is dan een commissie instellen want dan hoef je voorlopig niets te doen. Problemen komen pas als die commissie werkelijk met een rapport komt, want dat is niet de bedoeling.»

Veto: Als alle taalkundigen zo gedacht hadden de voorbije eeuw dan zaten we nu nog met een spelling met de dubbele o's en de sch's, in 'koolen' en 'mensch'.

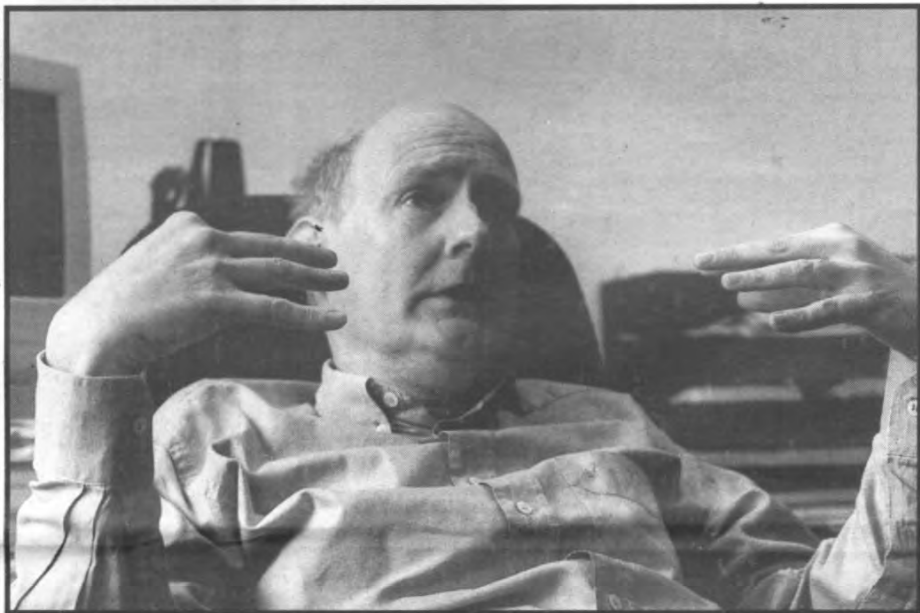
Van der Horst: «Dat is nu juist een interessant verschil dat Geerts niet heeft willen zien. Er is tussen 1891 en 1945 een massale beweging geweest, een grote vereniging van taalkundigen en onderwijzers die allemaal de spelling wilden veranderen. Er zijn toen hele bibliotheken volgeschreven met goede argumenten om de spelling te veranderen. Op dat moment was er tenminste een maatschappelijk draagvlak voor. Na vijftig jaar is er dan een verandering gekomen. Maar nu tussen 1955 en 1995 is er niets van die orde geweest. Integendeel, er zijn een aantal dissertaties geschreven die voor een behoud van de situatie pleiten. Ik verwijt de commissie Geerts en de Taalunie dat ze dat verschil niet hebben willen zien.»

Cigarillo

Veto: Die spellingwijzigingen waren er altijd om de spelling consequenter te maken en meer te laten aansluiten bij de gesproken taal. Maar de wijziging in 1954 zag bepaalde dingen over het hoofd. 'Cigaret' werd 'sigaret', maar 'cigarillo' werd vergeten en bleef met c. Dan dacht men:

laten we nu maar eens de puntjes op de i zetten.

Van der Horst: «Dat vind ik een ongezond standpunt, om de spelling dichterbij de uitspraak brengen. Het is weliswaar dan makkelijker de spelling aan te leren, maar heel moeilijk om te lezen. En aangezien de uitspraak bij iedereen nog aanzienlijk verschilt, en niet alleen tussen Noord en Zuid, hebben we er het grootste belang bij niet te schrijven zoals we spreken. Ekstreem gesproken kunnen we anders teksten van West-Vlaanderen niet meer lezen.»

(foto Joost Helsens)

Veto: Als je uitgaat van een verschil tussen standaardtaal en dialect, dan heb je dat probleem toch niet want dialect wordt toch niet opgeschreven.

Van der Horst: «Dan schrijf je toch iets aanzienlijk anders dan wat je zegt. Ik begrijp de winst niet van een spelling die dichterbij de uitspraak zou staan. Het argument is natuurlijk dat je bepaalde dingen al driehonderd jaar zo schrijft en dat ons lezen ten goede komt. Dat geldt zeker voor 'hij wordt' met dt in plaats van t. Het bevordert leesgemak.»

Veto: Is het niet zo dat je als lezer redelijk snel went aan een nieuwe spelling, terwijl het behouden van een moeilijke spelling een blijvend probleem blijft voor mensen die bijvoorbeeld niet gestudeerd hebben.

Van der Horst: «Dan moet je gewoon de belangen gaan afwegen van mensen die drie keer per jaar een boodschappenbriefje schrijven. Het is de vraag of je daarvoor de spelling moet veranderen. Ik vind het niet erg als iemand een spelfout maakt, daar ga ik in ieder geval niet de spelling voor veranderen.»

Veto: In hoeverre heeft de man in de straat daar iets over te zeggen?

Van der Horst: «Het eendoordeel heeft de man in de straat via zijn democratisch stemrecht via de kamer en het parlement. Daar kun je somber over zijn, maar dat moet je dan zijn over alle zaken die het parlement passeren.»

Veto: Moet Veto er zich dan ook maar bij neerleggen?

Van der Horst: «Tuurlijk. Van de Veto kan ik het iets beter hebben dan van De Standaard. Ik vind dat De Standaard als de mischien wel meest gelezen krant in Vlaanderen, en ander soort maatschappelijke verantwoordelijkheid heeft dan een studentenblad, dat het zich beter kan permitteren om

dwars te liggen. Toen ik het tegen mijn vrouw zei dat ik vanmorgen een interview had over de spelling met mensen van Veto, en ik vertelde dat de Veto de spelling-Geerts hanteerde, was haar eerste reactie: 'O, wat Vlaams'. Weer anders.»

Veto: Hoe bekijkt u de taal- en uitspraakverschillen tussen Nederland en Vlaanderen?

Van der Horst: «Ik heb net gisteren een stukje geschreven over de gekke koeienziekte. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat zes miljoen Vlamingen het niet met elkaar eens kunnen worden over hoe die ziekte heet, en dat drie miljoen het over 'gekke koeienziekte' hebben en de andere drie miljoen over 'dolle koeienziekte'? Als Nederlander begrijp je daar niets van, want zeventien miljoen Nederlanders zijn het al lang met elkaar eens dat het 'gekke koeienziekte' is. Dat is een serieus probleem, een Vlaams probleem: hoe komt het dat daar niet één woord uitkomt? Ik kan begrijpen dat jullie dat hier met zes miljoen mensen

allemaal 'dolle koeienziekte' noemen, maar door elkaar, en nu al drie jaar lang, én 'dolle koeienziekte' én 'gekke koeienziekte' — in plat Amsterdams: daarvan vallen de tanden uit mijn bek van verbazing.»

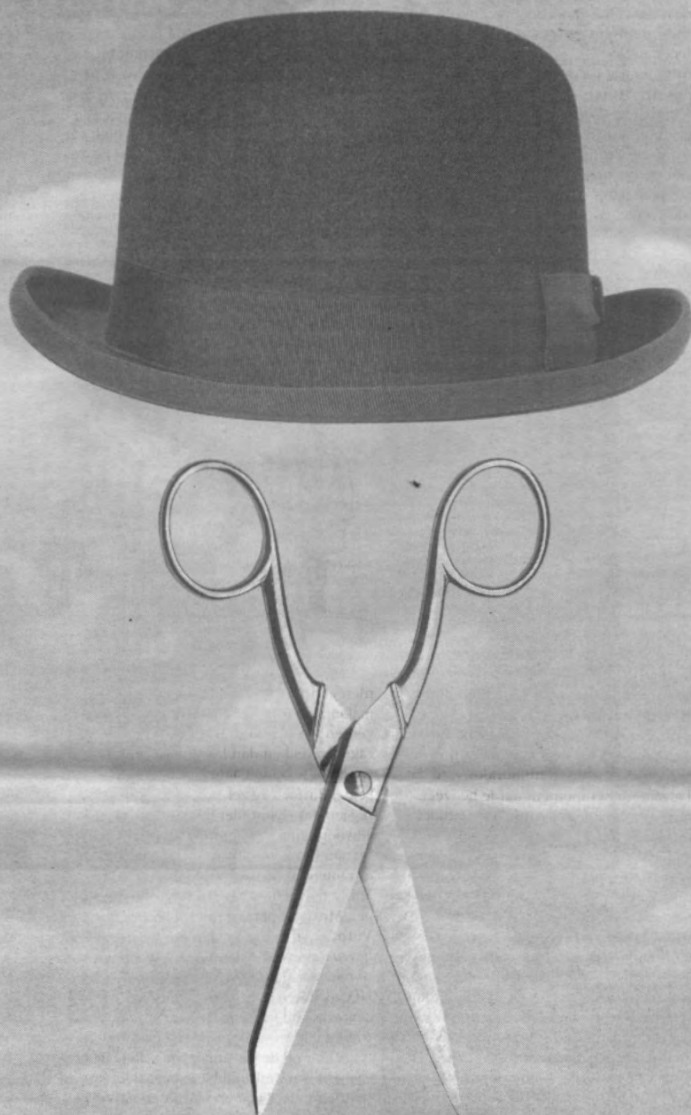
Veto: Hoe komt dat volgens u?

Van der Horst: «Ik denk dat het komt doordat Vlamingen niet naar mekaar luisteren. En ze luisteren niet naar mekaar omdat ze bang zijn dat de ander dialect spreekt.»

Veto: Ze durven elkaar ook niet verbeteren omdat ze van zichzelf vinden dat ze niet correct spreken?

Van der Horst: «Precies. En iedereen trekt dan maar zijn plan. Maar voor de standaardtaal is zo'n uitgangspunt natuurlijk gruwelijk. Voor de standaardtaal is wet nummer één dat je je aan elkaar aanpast. Ik zie het eigenlijk als zeer positief dat dat in de vorm van dat gewraakte verkavelingsvlaams inderdaad zich gaat aftekenen. Er komt inderdaad een soort kompromis dat niet echt West-Vlaams is, noch Oost-Vlaams, enzovoort. Iets daartussenin. Laat het nog vrij dicht bij dialecten staan, taal-sociologisch is het een vorm van aanpassing aan elkaar. Ik denk dat het gezond is, gezonder in elk geval dan altijd maar je norm van tweehonderd kilometer verder weg halen.»

«Eén standaardtaal voor alle twintig miljoen sprekers van het Nederlands, het zou nog mooier zijn. De vraag is of dat reëel is. Zeker als er nog eens een staatsgrens tussendoor loopt. Voor het hele taalgebied zou één taal beter zijn, om politieke redenen, maar ook om literaire en culturele redenen.»

SPAARACTIE: DE CD-ROM "HET MYSTERIE MAGRITTE" CADEAU. VANAF ZATERDAG 25 APRIL IN DE MORGEN.

Witloof, spruitjes, pralines en Magritte. Daarvoor staan we bekend in het buitenland. Maar hoe goed kent u onze nationale surrealist? De Morgen laat u samen met Belgacom nader met hem kennismaken op de cd-rom "Het mysterie Magritte" (voor Windows en Mac).

Met dit veelbekroonde multimedia-meesterwerkje wordt het poëtisch universum van deze kunstenaar voor u ontsloten. Via sleutelbeelden en trefwoorden dringt u dieper door in zijn werk. U opent brieven, vindt jeugdfoto's, bekijkt filmfragmenten, beluistert stukken muziek en hoort gedichten voorlezen. Kortom: een surrealistisch avontuur. In de winkel kost deze cd-rom 1.995 frank. U krijgt hem van ons cadeau, als u vanaf volgende zaterdag de schaar in De Morgen zet.

BELGACOM

Belgacom sponsort het Magritte-jaar.

DeMorgen
ONAFHANKELIJK DAGBLAD

"Humor moet je bedrijven, net zoals seks"

Lang, lang geleden, lieve kijk-buiskinderen, had Veto een gesmaakte eigen gagstrip: 'Kafeteorieën'. Tegenwoordig staat de geestelijke vader van die strip, Nix, in Vlaanderen's twee kwaliteitskranten. Met 'Café du Commerce' in de economische bijlage van De Standaard en met 'Ief de Chieff' in de jongerenbijlage van De Morgen. Op de koop toe komt deze week een eerste album van dit bezig baasje uit. Dat hij in Leuven burgerlijk ingenieur studeerde, mag de pret niet drukken.

Marnix Verduyn (28) werkt fulltime bij 'een telekombedrijf' of 'in zaken', zoals hij het zelf altijd kuis uitdrukt. Maar tekenen, zijn huis verbouwen en auto's repareren doet hij liever. Die eerste hobby neemt al een hele tijd de vorm van een tweede voltijdse bezigheid aan. Onder andere maakt hij een hele strippagina per week over belevissen op de redactie van De Morgen, met hoofdredacteur Yves Desmet in een niet te benijden hoofdrol — alles is waar gebeurd, uiteraard. Daarnaast tekent hij een vaste strookgag voor De Standaard en publiceert hij her en der nog wel wat. Bij stripwinkel Het Besloten Land hebben ze nog altijd niet begrepen dat je voor je verjaardag kado'tjes krijgt en niet geeft. Dus geven ze ter gelegenheid van hun tweede verjaardag onder andere een bundeling uit van Nix's verspreid verschenen werk, die de naam 'Hardnekkige Vlekken' heeft gekregen. Van cartoons over fotostrips voor Veto tot langere verhalen met het kenmerkende snelvuur van absurde grappen: het boekje biedt een representatieve staalkaart van Nix's overvloedige productie in de laatste tien jaar. Hoe is het verdorie zo ver kunnen komen, Nix?

Nix: «Ik ben eigenlijk begonnen met een blaadje dat we met vier man in elkaar staken bij de burgies. Veto recenseerde toen ook al de kringblaadjes en wij kwamen erg goed uit de verf, ook al waren we geen echt kringblad. Toen ben ik maar eens gaan vragen of ik niet voor Veto mocht werken. Dat was direct in orde. Ik ben er met knikken-de knieën aan begonnen. Dat gaat altijd zo bij mij. Ik verwacht dat ze me direct gaan buitengooien. Ik heb uiteindelijk vijf jaar in Veto gestaan.»

Veto: Het gebeurt niet zo dikwijls dat iemand voor De Standaard en De Morgen tegelijk werkt. Nix: «Rik Pareit vroeg me daar ook naar op

Studio Brussel, op een toon alsof ik over-spel pleeg. Maar uiteindelijk stelt dat allemaal niks voor. Ik maak voor die twee kranten twee heel verschillende produkten. Gary Larson's 'Far Side' staat verdorie in honderden of duizenden kranten. Daar zullen toch ook wel wat concurrerende kranten bij zitten.»

Soap

Veto: Eigenlijk ben je de laatste telg van het Vlaamse krantenstripeslacht.

Nix: «Ja, ik heb daar wel wat over nagedacht. Ik was heel verwonderd dat juist De Standaard me als eerste opbelde om voor hen te werken. Maar ik vond dat het moest kunnen om voor hen een strip te maken die wel braaf is, maar toch ook heel anders dan de stripprotooi die voor de rest in die krant wordt gepubliceerd. Ik wil de mensen leren dat je niet in een wijde boog om een stripwinkel heen moet lopen. De redactie van de economiebijlage staat gelukkig open voor mijn strips.»

Veto: Is het moeilijk om nog origineel te zijn?

Nix: «Ik heb nog nooit van iemand gehoord dat mijn stijl echt een kopie is van een andere tekenaar. Daar ben ik heel blij mee. Ik heb natuurlijk wel favorieten, en ik herken wel eigenschappen van hun tekeningen in de mijne, maar ik verklap nooit wie mijn voorbeelden zijn. Dat moeten de mensen maar zelf ontdekken.»

Veto: Kama vind je toch wel goed?

Nix: (lacht) «Ik vind Kama oké ja (zie kadtje). Maar ik vind Bill Watterson van 'Calvin and Hobbes' even goed, alleen vind je zijn soort zachte humor misschien minder in mijn werk terug.»

«Ik spreek nooit over humor. Ik durf de verbinding 'humor maken' niet uit te spreken, omdat ik ze zo humorloos vind dat je al afgaat op het moment dat je het zegt. Over humor moet je niet spreken, je moet humor bedrijven. Dat is net zoals seks.»

Veto: 'Ief de Chieff' is bijzonder grappig, maar soms mis ik structuur.

Nix: «'Ief de Chieff' houdt het midden tussen een sitcom en een soap. En dat kan eigenlijk niet. Eigen aan een sitcom is dat er elke keer grappige dingen gebeuren met de personages — ik kan het bovendien niet laten om er zo veel mogelijk grappen in te stoppen. Het soap-element bestaat eruit dat er continuïteit in zit. Het gebouw stort half in en staat er de volgende aflevering nog

altijd maar half. Tot nu toe heb ik de afleveringen van week tot week gemaakt. Maar sinds kort weet ik dat het achtevenveertig afleveringen zullen worden en ben ik tot het einde aan het verzinnen, omdat ik ook een klimax wil voorzien. De laatste tien minuten van een film zijn naar het schijnt even belangrijk als de eerste tien minuten.»

Schoonvader

Veto: Je vindt het blijbaar wel belangrijk dat je werk in een boek verzameld wordt, want je had dit album vorig jaar al samengesteld en beperkt in eigen beheer verspreid.

Nix: «Ik had het naar een achtal uitgeve-

ders verschenen is, of in kleine oplage. Een reekseffect is handig voor de herkenbaarheid. Ik hoop in elk geval dat de uitgever uit de kosten geraakt.»

Veto: Je laat je wel eens laatdunkend uit over het stripwereldje. Is dat dan erger dan een ander getto?

Nix: «Ik teken al lang, maar pas de laatste jaren kom ik echt in het stripwereldje terecht. Daar zie ik veel mensen die zich veel te serieus nemen. Ik relatieveer heel sterk wat ik maak. Misschien heeft dat te maken met het feit dat het mijn beroep niet is. Of met het feit dat ik humor maak — oeps, dat wilde ik dus niet zeggen. Misschien repareer ik over tien jaar auto's, dat vind ik ook

FREDDY KILLER bij DE KAPPER :

rijen gestuurd waarbij ik dacht wat kans te maken, maar ik heb maar van twee uitgeverijen iets gehoord. Ik zit elke dag in de zakenwereld en dan laat je toch minstens weten of je op het aanbod ingaat. Als ik belde, durfden ze zelfs niet in mijn gezicht zeggen dat ze het niet wilden. Dat vind ik gewoon flauw en onprofessioneel. Ik ben nu aan het verbouwen. Als een handelaar in ramen en deuren mij komt opzoeken en ik zeg nee, dan is dat afgesloten. Heel simpel. Maar een antwoord is toch nodig.»

Veto: Ik heb het gevoel dat jij ook dat nummer-tje één op de cover hebt gezet. Wil je er een reeks van maken?

Nix: (lacht) «Ik heb inderdaad nog vrij laat gevraagd om daar een één bij te zetten. Het is mijn bedoeling om elk jaar zo'n boekje uit te geven, met het werk dat nergens an-

plezierig. Ik zie mensen soms wel eens mijn strips lezen op de trein en de krant daarna prompt weggooien. Zo hoort het. Het is pulp en het moet pulp blijven.»

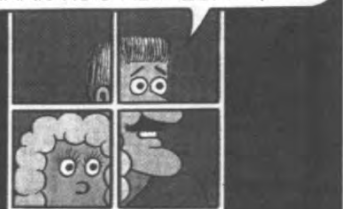
«Wat strips onderscheidt van mijn andere bezigheden, is de onvoorspelbaarheid, de creativiteit. Je krijgt er een kick van als je een goede grap vindt. Ik schrijf eigenlijk het liefst voor mensen die normaal geen strips lezen. Mijn schoonvader werkt in een fabriek. Als ik die man laten lachen met een grap van mij, dan ben ik heel gelukkig.»

Gert Meesters

'Hardnekkige Vlekken 1' is uitgegeven bij Grint en kost 220 frank. Nix signeert samen met Mattias Giesen, Tom Bouden en Wasco op donderdag 23 april, van vier tot zeven in Het Besloten Land.

DAT KAN NOOIT GOED AFLOPEN... EEN KAPPER DIE Z'N WERK NAAR HUIS MEENEEMT !

KamaNixka

Nix bewondert Kamagurka's werk en daar maakt hij geen geheim van. Hun humor is in bepaalde opzichten verwant, wat er blijbaar voor zorgt dat ze wel eens dezelfde onderwerpen gebruiken. Zo werd Nix een grap bij de selectie voor 'Hardnekkige Vlekken', omdat hij ze toevallig ook in een oude Kama-bundel zag staan.

Maar wat wil het toeval? In 'Hardnekkige Vlekken' en in het nieuwe album van Cowboy Henk, 'De kappende kapper', komt toch nog een keer zeer duidelijk hetzelfde idee aan bod (zie afbeeldingen). Met dien verstande dat Nix die grap tien jaar geleden voor het eerst publiceerde in het blaadje 'Daily Rium' en Kama & Seele twee jaar geleden in 'Humo'. Nix: «Liever in die volgorde dan andersom. (lacht) Ik moet Kamagurka misschien maar eens een proces aandoen.» Hallo Kama? (met pretmelodietjes in zijn stem) Ik wist Nix van die tekening. Dat idee van een kapper die

hoofden afknip, heb ik uit een film van Karl Valentin uit de jaren dertig. En ik loop al minstens tien jaar rond met het idee om daar iets rond te doen. Ik heb het idee dus wel gepikt ja. Maar dit soort voorvallen gebeurt wel meer: we wissen gewoon met zijn allen in dezelfde vijver. Meestal ben ik twintig jaar eerder dan de anderen. Ik heb het wel eens meegemaakt dat in dezelfde week drie grappen die ik al lang voordien had gemaakt, door anderen opnieuw werden gepubliceerd: door Benoît, Meynen en Gumbah. Op zo'n moment heb ik er wel eens aan gedacht om een boekje samen te stellen met cartoons van mij met van die rastertjes erover, zodat je ze gemakkelijker kan overtekenen. Ach, het hoort bij dit vak, denk ik.»

(gm)

Kamagurka en Herr Seele signeren op zaterdag 25 april van 16 tot 18 uur in Het Besloten Land.

KONCERTEN

- 28/3 SPEAKER BITE ME (Den.)
- 4/4 AMP + ULTRASOUND (U.K.)
- 18/4 NEMO (B.)
- 25/4 GONZO'S FLYING CIRCUS
- 26/4 AUDIO ACTIVE (Japan)
- 2/5 KATO HIDEKI (New York USA)
- 27/5 AUTECHRE (U.K.) o.v.
- 30/5 ARAB STRAP (U.K.) + PLURAMON (D.)
- 12/6 PERVERTED (B.)
- 20/6 RAWFRUCHT (B.)
- 26/6 CRESCENT-MOVIEZONE - THIRD EYE FOUNDATION (U.K.)

AGENDA: FILM - THEATER - EXPO - WORKSHOPS * info via BELGIE

Schaakopgaven

Opgaven van boven naar onder:

- 1) Wit geeft mat in twee (Bron: Alexander en Beach, Learn Chess 2)
- 2) Zwart speelt en wint (Bron: Stumpers-Bergsma, A'dam 1954)
- 3) Zwart speelt en wint (Bron: Zaitsev-Spasski)
- 4) Onder het motto 'waar een wil is, is een weg', forseert wit brutaal remise (Bron: A. Zintsoek, 1986)
- 5) Wit denkt nog niet aan opgeven. Integendeel: hij stelt remise veilig (Bron: L.I. Kubbel, 1908)
- 6) Pittoreske stelling. Wit aan zet wint (Bron: A. Maksimovskich)

Oplossingen: volgende week.

Tips

Opgave 1: Voor een snelle winst moet de e-lijn opengegooid worden. Een schoolvoorbeeld van wat een dubbelschaak kan aanrichten.

Opgave 2: Het cruciale veld is g2 maar de zwarte dame moet wel enkele omwegen afleggen om daar te geraken. Gelukkig mag de zwarte toren een helpende hand uitsteken.

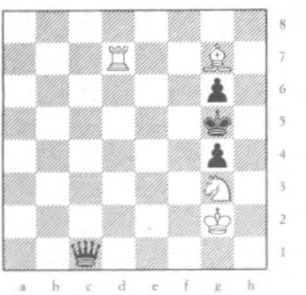
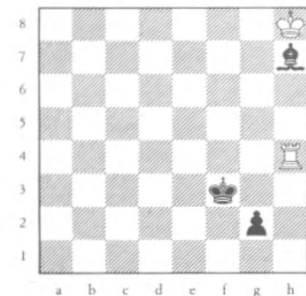
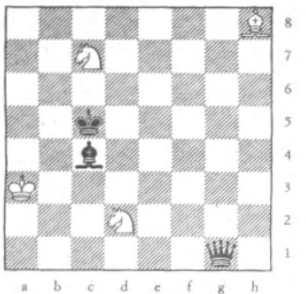
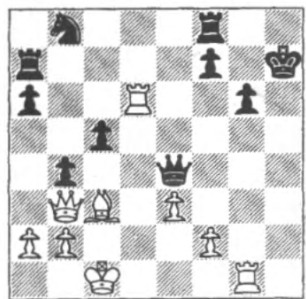
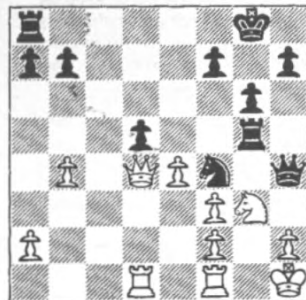
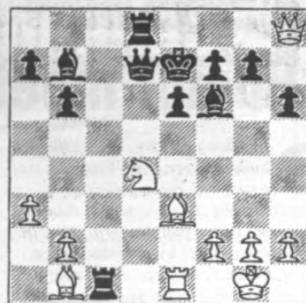
Opgave 3: Zaitsev versloeg voormalig wereldkampioen Spasski met een overbelastingscombinatie, met andere woorden: de zwarte dame moet meer velden afdekken dan ze aankan.

Opgave 4: Wit moet er niet voor terugschrikken om enkele stukken in de aanbidding te plaatsen. Hoe minder witte stukken, hoe groter de kans op remise. Schaken kan soms paradoxaal zijn.

Opgave 5: Op en neer en op en neer. De zwarte koning en de witte toren voeren een aardig dansje op. Maar of de zwarte koning dat zo leuk vindt?

Opgave 6: Elke schaak is raak! Toren, loper en paard komen elk op hun beurt een steeds

fataler schaakje uitdelen.

(pm)

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

- 1 Accountancy - Fiscaliteit
- 2 Chemie
- 3 Farmaceutische en Biologische Technieken
- 4 Financie- en Verzekeringswezen
- 5 Kleuteronderwijzer(es)
- 6 Marketing
- 7 Medische Laboratoriumtechnologie
- 8 Medisch Secretariaat
- 9 Onderwijzer(es)
- 10 Regent(es)
- 11 Secretariaat - Talen
- 12 Sociaal Werk-Maatschappelijk Assistent(e)
- 13 Toegepaste Informatica
- 14 Verpleegkunde
- 15 Voedings- en Dieetkunde
- 16 Vroedkunde
- 17 Zakelijk Vertalen en Tolken

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Abdijdreef 7b 3001 Leuven (Heverlee) Tel. 016/ 39 86 60 Fax 016/ 39 86 66

Ja, ik had graag bijkomende informatie over opleiding(en) nr.

Naam : Voornaam :

Straat : Nr.

Postnr. : Gemeente :

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN KATHOLIEKE HOGESCHOOL

Obsessie

Met een zucht van verlichting keek hij naar zijn pas voltooide werk. Eindelijk was hij er dan toch in geslaagd juist datgene op doek te brengen wat hij voelde, juist dat wat reeds maanden in de navels van zijn onderbewustzijn sluimerde. Vele malen was hij herbegonnen, doch had steeds zijn werk vernield in woede en wanhoop. Hetgeen hij schilderde was steeds heel mooi geweest, doch had geen uitdrukking, was koud en nooit was hij erin geslaagd de ziel naar voren te brengen van het wezen daår voor hem op het doek. Zo stond hij nu, temidden van een veld van grote wanorde, besmeurde doeken, afgedankte borstels, lege potjes en dergelijke rommel.

De beeltenis voor hem was een droom, men kon het wel een hypermoderne madonna noemen. Haar wezen had iets bovennatuurlijks. Het lichtjes gebronsde gelaat vormde een fel contrast met de lange blonde haren die argeloos over haar schouders hingen. Geelblonde haren, zoals het wiegende koren, gestreeld door de zomerwind. Haar ogen, twee blauwe meren, diep en zuiver met de glans van morgendauw die men aantreft op de rozen wanneer de wereld ontwaakt. Haar volmaakte mond, ietsjes sensueel, klaar om te zoenen. Nu nog de juiste kader en het geheel was klaar om...eh, wel ja, om te verkopen feitelijk. Dit was de bedoeling geweest, zoals met zijn andere werken. Daarvoor schilderde hij toch... om zijn broodwinning. Ditmaal echter voelde hij dat het hem een zeer grote moeite zou kosten om afstand te doen van het schilderij. Hij zou nog wel zien, bij zijn volgende tentoonstelling en voorlopig zou het doek de ereplaats bekle-

den in zijn living. Sinds hij dit doek vol-eindigd had, was hij dezelfde niet meer. Zijn kalmte en innerlijke rust waren verdwenen. Uit het niets was zij gekomen en hij was haar schepper, penseeltje voor penseeltje. Ze bestond, ja, maar dan alleen in zijn verbeelding, zijn grenzeloze verbeelding die hem begon parten te spelen. Moest ze werkelijk bestaan dan zou hij haar Cindy noemen... zijn Cindy.

Twee maanden waren verlopen sinds hij het doek boven de schoorsteen hing en bijna elke avond was hij thuisgebleven. Zijn wekelijkse kaartavond met vrienden had hij altijd afgebeld. Een ganse week had hij zelfs niet meer naar de televisie gekeken, want op elk moment wilde hij bij zijn Cindy zijn. Zelfs de zondagnamiddag, die hij gewoonlijk op de golflinks doorbracht, moest eraan geloven. Zijn golfwagentje stond daar, overdekt met een laagje stof. Elke handeling volbracht hij als onder narkose, als een robot. Gedurigaan staarde hij naar Cindy en om het even wat hij deed, hij zorgde er steeds voor zo te zitten of te staan dat hij haar beeltenis kon aanschouwen. Soms had hij het eigenaardige gevoel dat ook zij naar hem keek. Het was net of ze zijn gevoels beantwoorde, alsof ze hem begreep. Ze spraken met elkaar zonder woorden, over gevoelens komende uit het verre niets. Zijn lippen verlangden naar de zachtheid van haar mond en zijn handen tintelden om haar blonde lokken te strelen. In gedachten voelde hij haar hoofd op zijn schouder en samen wandelden ze urenlang langs oneindige stranden, hand in hand, gelukkig met en door elkaar. Ontelbare malen schreef hij in gedachten haar naam in het zand en samen keken ze hoe de schuimende golven van de zee hun

beider voetsporen wegspoelden. Voetsporen waarvan alleen de wind getuige geweest was van hun liefde.

Wanneer hij ontwaakte zocht hij angstvallig naar de tederheid blik van haar hand, maar met één enkele blik wist hij dat ze maar alleen daar boven de schoorsteen hing. Dan preveldde hij haar naam en uitte zijn oneindige liefde. Zou ze misschien echt bestaan? Bevond ze zich ergens tussen de menigte? Was ze een wezen in de grote mensenstroom, misschien op zoek naar hem, naar de veilige haven van zijn hart? Voortaan zou hij haar overal zoeken, haar stem zou hem leiden naar de plaats waar ze elkaar het eeuwige geluk zouden schenken. Misschien heel ver van hier, daarginds aan de einder, doch het zaad van hun liefde zou triomferen.

Ik kom je halen, Cindy mijn geliefde, I waar je ook bent. Spoedig, heel spoedig en samen zullen we alle stormen overwinnen. Samen, Cindy, jij en ik... voor eeuwig." Bijna dagelijks achtervolgde hij vrouwen van wie hij dacht dat zij het was. Eens was hij, vol ingehouden spanning en kloppend hart, naar een voorbijkomende jongedame gehold en had haar aangesproken. Groot was zijn ontgoocheling wanneer hij in het gelaat keek van een hem onbekende vrouw. Later op zijn zoektocht zag hij aan de overkant van de straat een taverne met een groot terras. Daar zou hij plaats nemen om alles goed te overzien. Haastig haande hij zich een weg door de massa aan het kruispunt. Het licht sprong op oranje, doch een haastige bestuurder waagde het er nog op. Hevige remmen, een rauwe kreet, wat hysterisch gehuil en dan niets meer. Nog even zag hij haar. Ze wenkte hem met open armen en wuivende haren tot de tochtige gang waarin hij zich bevond, zich om hen heen sloot voor eeuwig. Twee politieagenten hielden de

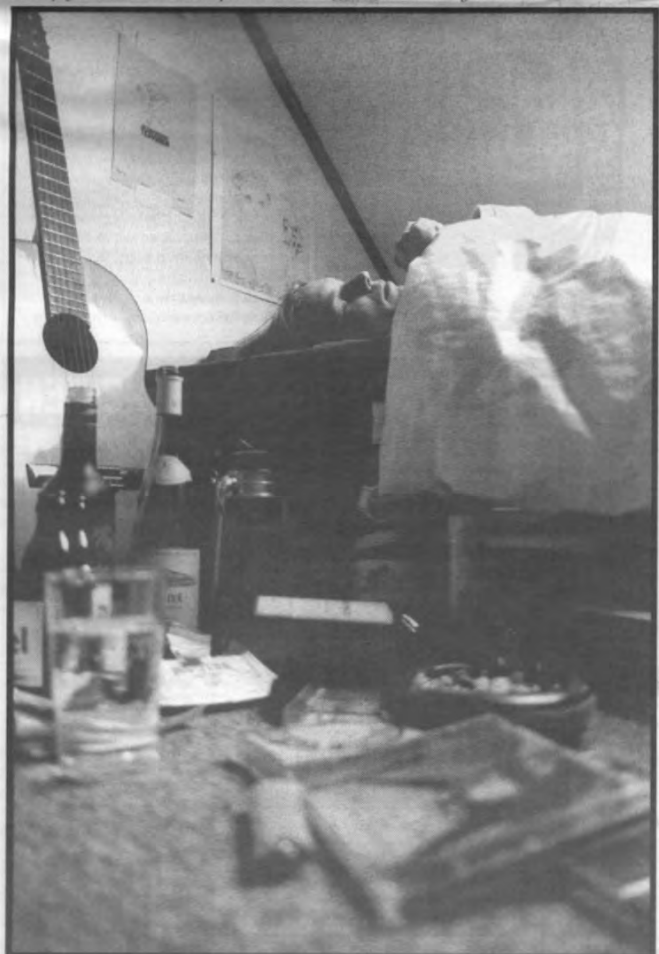

(foto Joost Helsens)

haastig toegelopen menigte in bedwang. Met huilende sirene, blauw flitsend licht en knarsende remmen stopte de ziekenwagen voor de roerloze gestalte, waarover men haastig een autodeken geworpen had. Een man in het wit knielde neer, hief het deken op, keek en onderzocht. Een onderdrukt gemompel steeg uit de menigte op wanneer hij hoofd schudde en langzaam het lichaam terug bedekte met het deken. De verpleegster naast hem was zeer mooi, net een Griekse godin. Ze had lange blonde haren, was gebronsd en had blauwe kijkers. De man in het wit bemerkte de ongeduldige blikken van de politieagenten en sprak: 'Vlug Cindy, weg ermee... want het verkeer is belemerd.'

Guido De Belder

Vanaf deze week publiceert Veto wekelijks een verhaaltje voor het slapengaan van Guido De Belder. Guido De Belder - crooner, acteur en filmster - is bekend als één van Veto's Witte Raven en was met een eigen show te zien op Ithaka retour. 'Obsessie' werd verfilmd in België.

(foto Joost Helsens)

Niks te doen volgend jaar?

Volgend jaar moet gevierd worden. In 1999 is het dertig jaar na de eerste maanwandeling, zeventig jaar na de misselijkmakende beurscrash, zestig jaar na de relletjes in Sudetenland, tweehonderdentien jaar na de Franse revolutie en vijftienvintig jaar na de geboorte van Veto. En ook één jaar voor het einde van de wereld, dus is het hoog tijd voor jou om alsnog aan dit blad te komen medewerken. Doe wat met je leven, en schrijf je in in de roemrijke geschiedenis van studentenprotest en Belgisch kompromis, van metafoor en tikfout, van donkere kamer en lichtdrukmaal, van DTP en deadline. Wij van Veto willen jou, om wie je echt bent.

Daarom ook dat wij een heuse informatie-avond op het getouw zetten, om een paar dingetjes recht te zetten: hoe neem ik een geschikte foto, wat is het juiste woord, wat betekent DTP eigenlijk en heeft Titanic al dan niet terecht een oscar gewonnen? Er zal ook een lekker schuimende pint worden getapt, en wie weet wordt er zelfs gedanst. Op donderdag 30 april zal dit gezellige samenzijn plaatsvinden vanaf 20 u in de uiterst komfortabele Veto headquarters in de 's Meiersstraat 5. Iedereen die een beetje zin heeft om volgend jaar bij Veto te schrijven, te fotograferen, te tekenen of te layouten weet dus waarheen. Wees er.

vervolg van p. 2

sche lezer objectieve informatie wil verschaffen, maar het blijft onduidelijk waarom de technische diensten de lietsenberg-plaats aan de Blijde-Inkomststraat als mogelijk alternatief niet in overweging wensen te nemen.

Voor een aantal mensen lijkt deze kwestie wellicht schromelijk overroepen, maar niemand kan ontkennen dat het veelbesproken huidige maatschappelijk egoïsme net is geënt op het negeren van het menselijke dat nochtans aan de basis van alles ligt, en daarom van groot belang is. Gezien haar humanistische inslag en haar rol als wegbegeleider zou men dan toch van de universiteit wat meer loyaliteit ten opzichte van haar onderbouw mogen verwachten.

Maud Vermeire,
oud-studente Letteren

Fak L&W

Graag had ik even gereageerd op de brieven die in Veto nr. 26 stonden. De heren die in opdracht van de beheerraad van L&W schreven, begaan volgens mij enkele denkfouten. Ten eerste aangaande de 'mening van de meerderheid' waarvoor men 'res-

pekt' moet opbrengen. Ik vind de democratie een te mooi iets om ze zo te laten misbruiken. Ditzelfde argument gebruikte prelaat Neuhaus van het Vaticaan om het Crucifix-oordeel van het Duitse 'Bundesverfassungsgericht' te bekritisseren: als de Beierse meerderheid katholiek is, waarom mag zij dan haar wil niet opleggen aan de niet-katholieke minderheid, zo redeneerde hij. Het is niet meer dan democratisch dat de minderheid respect opbrengt voor de meerderheid. Dat hij daarmee regelrecht inging tegen de betekenis zelf van minderheidsrechten en grondrechten, ontging de overigens zeer geleerde man blijkbaar. Trouwens, democratie is een noodzakelijke, maar geenszins een voldoende voorwaarde voor goede resultaten: die regels die in L&W gelden, zijn weliswaar democratisch tot stand gekomen, maar zijn ze ook goed? We weten allemaal dat democratie vaak een schaamlapje is om allerhande twijfelachtige regels op te smukken. Als ik me niet vergis is het zeventigpuntenprogramma van het Blok ook intern democratisch tot stand gekomen.

Wat dan de 'beleefde manier' betreft waarop men op iets gewezen wordt. Het is natuurlijk mogelijk dat ik niet meer up-to-date ben wat beleefdeformules betreft.

maar ik denk dat de manier waarop de drie personen die bewuste avond bij L&W werden aangesproken niet echt als een 'beleefde manier' kan beschreven worden. Meer zelfs, ik kreeg de indruk dat men bij L&W in '68 niet alleen de Walen, maar ook de elementaire beleefdheid heeft buitengesmeten.

Aangaande de brieffschrijver die reeds 'driemaal verwijderd' is uit de L&W-fakbar, wil ik het volgende kwijt. Ik ken die persoon, en ik weet heel goed dat die man die avond voor de eerste keer in Leuven was. Ofwel stond de L&W-fakbar de vorige twee keer nog in Louvain-la-Neuve, ofwel bewijst dit dat de L&W'ers alle 'petdragers' over dezelfde kam scheren en zodoende de enen aanzien voor die anderen die ze reeds meermaals 'verwijderden'.

Ik meen uit L&W's argumentatie te mogen opmaken dat presidiumleden petten en lintjes dragen omdat ze zich beter voelen dan andere mensen. Als dat waar is, dan bestaan de meeste clubs dus enkel uit presidiumleden (want iedereen draagt er een lint), maar dat terzijde. Wat een meer fundamentele fout is, is te denken dat mensen die met uiterlijke middelen te kennen geven dat ze zich identificeren met een idee of een groep, zich beter voelen dan mensen die niet dat idee hebben of niet tot die groep behoren. Dat is toch absurd: ik mag dus lid zijn van iets, maar ik mag dat niet tonen, want dat zou hovaardig zijn? Weg met de scoutsjaaltjes, de priesterkleding, de politie-uniformen, de fakbar-T-Shirts, de lidkaarten, de Humo-petjes, de kortingskaart van de Delhaize en mijn kaart van de ziekenkas.

Steven Janssen,
lic. iur., dipl. crim., LL.M

berichten

Sportraad zoekt u

Sportraad, de Leuvense overkoepelende studentenorganisatie die tot doel heeft de Leuvense student tot sporten aan te zetten, zoekt voor de ondersteuning van haar werking, voor het academiejaar 1998-1999 een voorzitter, een ondervoorzitter, een financieel medewerker en twee halftijds betaalde koördinatoren. Alle vakatures zijn m/v.

De voorzitter moet een student van de KU Leuven, KHL of Groep T zijn. Hij zal tevens het voorzitterschap van de Raad van Bestuur van Sportraad VZW op zich nemen. Zijn taak bestaat erin de werking te coördineren, de beslissingen van de algemene vergadering uit te voeren en Sportraad te vertegenwoordigen in een aantal officiële instanties, zowel op universitair als op stadsniveau.

De ondervoorzitter moet aan dezelfde voorwaarden als de voorzitter voldoen. Zijn taak bestaat erin de voorzitter te vervangen indien nodig en hem te helpen bij het uitvoeren van zijn functie en aldus mee de werking van Sportraad te verzekeren.

De financieel verantwoordelijke heeft tot taak de financiën van Sportraad te coördineren en toe te zien op de boekhouding. Enige ervaring met boekhoudkunde en/of boekhoudkundige programma's is dan ook een pluspunt voor de kandida(a)t(e).

De twee koördinatoren zijn gemotiveerde krachten. Hun taak bestaat erin Sportraad administratief en inhoudelijk te ondersteunen, het geheel te coördineren en in goede banen te leiden. De twee koördinatoren worden aangenomen als halftijds betaalde krachten met een contract van bepaalde duur. Hun contract gaat in op 1 juli 1998. De verkiezingen voor al deze functies zullen plaats vinden op maandag 4 mei om 20 u in de Spuyse (aan het Universitair Sportcentrum). De kandidaturen moeten binnen zijn bij Sportraad voor vrijdag 1 mei te 16u. Voor de functies van voorzitter, ondervoorzitter en financieel medewerker volstaat een motivatiebrief. De kandidaat-koördinatoren worden verzocht naast een motivatiebrief ook een uitgebreid curriculum vitae in te dienen. Sportraad is te vinden aan de Tervuursepoort 101, 3001 Heverlee. Tel.: 32.91.33 en 32.91.34, fax: 32.91.99. Sollicitaties zijn enkel per brief geldig en moeten gericht zijn aan het Kiescomité van Sportraad KU Leuven VZW. Voor vragen kan u ook steeds terecht via e-mail: sportraad@flok.kuleuven.ac.be.

Verkiezingen bij Portulaca

Portulaca, de raad van Loko voor buitenlandse studenten, zoekt een vrijgestelde voor het academiejaar 1998-'99. Het betreft een halftijds betaalde job waarbij een voltijs engagement wordt verwacht. Het takenpakket bestaat uit onthaal en opvang van buitenlandse studenten, waaronder meerwerken aan de organisatie van de oriëntatieweek en aan integratie-activiteiten als de Twin-avond. Verder moeten studenten die met concrete sociale, academische of aanpassingsproblemen zitten geholpen of doorverwezen worden. Er zijn ook administratieve en boekhoudkundige taken. Zij/hij is verantwoordelijk voor de permanente en moet socio-kulturele organisaties motiveren en betrekken bij de raad of bij het opstarten van nieuwe kulturele activiteiten. De buitenlandse studenten moeten bovendien bewust gemaakt worden rond politieke en sociale problemen die hen aanbelangen. Met Pangaea en andere diensten voor buitenlandse studenten dient samengewerkt te worden; het vrijwilligerswerk moet gecoördineerd worden en het Vademecum moet up-to-date gehouden worden.

Het voorgestelde profiel: gevoeligheid en begrip voor kulturele verschillen, flexibiliteit in sociale contacten, ervaring met mensen van verschillende nationaliteiten, vrouwelijkheid met kringwerking en Loko, interesse in het vreemdelingenbeleid en een goede kennis van het Engels. Motivatiebrief en CV (in het Engels) moeten gericht worden aan Portulaca, Vesaliusstraat 34, 3000 Leuven).

Portulaca zoekt ook een ondervoorzitter, een Belgische student(e). De verkiezing van de voorzitter, een buitenlandse student, volgt bij het begin van het volgende academiejaar. De ondervoorzitter zal in samenwerking met de voorzitter de algemene coördinatie van Portulaca op zich nemen. Omwille van de taal is het de taak van de ondervoorzitter om Portulaca te vertegenwoordigen bij Loko. De ondervoorzitter neemt deze taak als vrijwilliger op zich. Het profiel van de functie van ondervoorzitter is hetzelfde als dat van de vrijgestelde, alleen betreft het een student. Ook van deze kandidaten wordt een motivatiebrief verzorgd van CV (in het Engels) op het adres van Portulaca verwacht.

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 27
20 april 1998

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redactie: Kristof Daniels, Benny Debruyne, Hans Declercq, Joost Helsen, Jeroen Lissens, Sofie Overstijns
Doka: Bart Andries, Dirk Bernard, Kristof Daniels, Joost Helsen, Jeroen 'Ich bin ein Berliner' Lissens, Iwan-Put
Medewerkers: Ann Bogman, Guido De Belder, Ellen Gysels, Joris Janssens, Peter Mangelschots, Gert Meesters, Henk Neuckermans, Herman Pauwels, Veronique Patteeuw, Yves Rondelez, Pascal Seynhaeve, Tom Van De Sande, Hans Van Nespren, Koen Verheyden
Layout en vormgeving: Dirk Bernard, Katrien Darras, Benny Debruyne, Jimmy Debruyne, Hans Declercq, Filip De Keukeleere, Bart Eeckhout, Raf Gerits, Joost Helsen, Stefan Huber, Joris Janssens, Peter Mangelschots, Henk Neuckermans, Sofie Overstijns, Veronique Patteeuw, Herman Pauwels, Hans Vandenabeele, Eva Wittoex
DTP: Filip De Keukeleere, Hans Vandenabeele, Eva Wittoex
Spelling: Benny Debruyne, Bart Eeckhout
Eindredactie: Benny Debruyne en Bart Eeckhout
Assistentie: Hans Declercq
Seminaristen: Kristof Daniels, Raf Gerits
Eerste zit: Hans Declercq
Luik-Bastenaken-Luik: Michele Bartoli
Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Allast Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

AVONTUURLIJKE JONGERENREIZEN

18 tot 28 jaar

Toe voet gaan als middel om veel te beleven en ontdekken, om je grenzen te verleggen • in kleine groep, Nederlandstalig begeleid door dynamische jongeren • in Europa (Schotland, Spanje, Corsica, Griekenland, Italië,...), in Marokko, Turkije, Nepal,... • ver van het massatoerisme • duidelijke alles in-prijzen

TREKTOCHTEN EN WANDELINGEN
rafting of canyoning, per kajak of terreinfiets

Naam
Adres
Terugsturen naar Anders Reizen, Refugiestraat 15, 3290 Dieft of fax 013 / 32 16 08

BON voor brochure of BEL 013 / 33 40 40

Anders
reizen

zoekertjes

- ✓ Luister naar Radio Danny en win een link van twee maanden oud.
- ✓ Lieveke, bedankt voor de fiets en laat me weten wanneer ge nog eens droomt over zwembaden vol met melk. Mosj.
- ✓ De knappe blonde Annemie van het Stuc-onthaal eist dat ze in juni op vakantie mag gaan.
- ✓ Radio Danny, elke Ma-avond tussen 8 en 10 op Uilenspiegel FM 106.7.
- ✓ Kris Rosselle tikt uw thesis en paper met de glimlach en voor een prijke. U vindt haar in de Hof Ter Bekelaan 12, 3020 Willesele, tel. 20.70.77.
- ✓ B., gij vuile snooardaard.
- ✓ Het leven is een kleine grap en een dikke drol!
- ✓ Het Groentenbevrijdingsfront roept op tot solidariteit met Annemie van 't Stuc-onthaal. Bel uw solidariteitsmotie door naar 208133.
- ✓ De dood is de pointe en het leven is de lijn.
- ✓ Hiermede groet ik de dievege... (vanwege the big Kalashnikov)
- ✓ Mijn inspiratie is op!
- ✓ Die van X gelukkig nog niet.
- ✓ Gezocht: postbodes die werken.
- ✓ Gevonden: postbodes die staken.
- ✓ Herman dient klacht in tegen onbekende wegens misbruik van zijn lichaam.
- ✓ Valerie zoekt haar onbekende minnaars.
- ✓ Alle leden van De Extravaganza Alternativa Days worden op donderdag 23 april vanaf 20u in AV 01.12 verwacht voor een absurde komische avond.
- ✓ Crimen houdt van Klio, maar niet van VRG.

- ✓ Black&Dekker-Night op donderdag 30 april in kafee 'The Place'. Be there or Dek.
- ✓ Slijpers gezocht voor onze messen.
- ✓ Restons amis, c'est ce que j'ai entendu mais ce n'était pas du tout ce que j'ai vu ou senti... Les mensonges reignent toujours.
- ✓ Wim is een mutje.
- ✓ Aan B. & T. Wij willen een Coca Cola Light break om 11.30u. D&P
- ✓ Help! Tim Hustinx is zijn petje van Culture kwijt. Signalement: kleur: blauw; opschrift vooraan: 'Culture'; opschrift achteraan: 'Born of you'. De eerlijke vinder krijgt een fikse beloning, t.w. drie kabouters.
- ✓ De Eksamenebevrijdingsbeweging laat weten dat het een vijftiental schriftelijke juni-examens van 1998 heeft bevrijd, o.a. van 1ste kan Rechten, 1e kan Pol&Soc, 1e en 2de kan TEW. Interesse, bel 21.19.00.

**Tikkantoor
Devano**
016/490.890

**Tekstverwerking * Laserprinting
Lay-out * Tekstinbreng**

Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen,.....

**Gespecialiseerd in
wetenschappelijke materies
Professionele aanpak
Jarenlange ervaring**

T. & K. Van Nooten-Dehaes
Lodewijk van Velthemstraat 31
3020 Herent (Veltem-Beisem)

(advertentie)

- ✓ Historia zorgt voor een nieuwe primeur(?): het Eerste Preseslōos Tijdvak (1998-1999).
- ✓ Is jouw naam soms Leen Honings, zie je eruit als een niet onknappe studente, doe je ook nog Psychologie en ben je je studentenkaart kwijt?! Dan hoef je niet verder te zoeken. tel: 32.08.43 vragen naar kamer 03.63
- ✓ Kyuss, Tool, Monster Magnet, Slayer, Dinosaur Jr., Fogazi en nog meer van dit fraais op donderdag 7 mei in Rumba.
- ✓ Jan, nr. 13? Voor mij ben je altijd Jan nr. 1. Uw Leen.
- ✓ "de wereld is klein", het TV1-reportage-magazine, zoekt studenten die willen meewerken aan een reportage over 'den blok'. Geïnteresseerden contacteren. Koen De Vos, TV1-kamer 3N10 - 1043 Brussel, tel. 02/741.51.46 (tijdens de kantooruren); fax 02/741.54.09 - e-mail: koen.devos@vrt.be
- ✓ Gelukkige verjaardag aan de paaskekens: Joke, Sam, Simon, en Maarten. Uw jaarverantwoordelijke.
- ✓ Gezocht: zever in pakskes, oftewel grote vaten nonsens. Te mailen naar peter.hoogland

- ✓ planetinternet.be. "Bal de vuisten, kameraden tot d'eindsrijd bereld, en het Land van Hoogland zal heersen wereldwijd".
- ✓ "moto honda VF750C (Magna'95) te koop bij partikulier 075/63.70.17.
- ✓ Je vriendin zou dolgraag eens een lieve brief van je krijgen. Stuur hem naar Nachtvinders, Van Bladelstraat 19, 3020 Herent'
- ✓ Eenzame jongen zoekt fantastisch knap lief met alles erop en eraan ... als ze sympathiek is ben ik ook al wel tevreden.
- ✓ Heeft iemand voor C. Brabant, tel. 016/29.17.43. (Christophe.Brabant@student.kuleuven.ac.be) volgende letters voor PC (TTF): Times New Roman Small Caps, Times Ten Small Caps en Times New Roman Expert?
- ✓ Ulrike's Dream, Demo out Now: Burn the European Swastika. 100fr. contact: JH Clockwork.
- ✓ Aan alle ekonomen: gebruik uw verstand, stem Serigus!
- ✓ Katrien en Katrijn bedankt voor de fantastische brunch.

WIE VAN DE DRIE??

Tiensestraat 118
Tel: 23.70.30

Ma.-Do. 9 - 22u.
Vr. 9 - 20u.
Zat. 10 - 17u.

Tiensestraat 88
Tel: 23.70.02

Ma.-Vr. 9 - 19u.

Naamsesstraat 115
Tel: 23.70.03

Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

agenda & ad valvas

DOOR BART EECKHOUT

DINSDAG

- 16.00 u **STUDIÉDAG** Werkgelegenheidsbeleid in Nederland: het Poldermodel kritisch bekijken, in De Valk, org. Fakulteit Rechtsgeleerdheid.
- 17.00 u **KONSERT** Recital-eksamen klarinet, in Konserzaal Lemmens (Herestraat), org. Lemmensinstituut.
- 20.00 u **VERGADERING** Themavergadering, in Maseereclub (Ierse Predikerherstr.), org. De Roze Drempeel.
- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Guelwaar', in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 20.00 u **KONSERT** Preselekties Marktrock met Elysian, Shake Appeal, Under the God en

Ekonomika

- 20/04 Verkiezingsweek.

Historia

- 20/04 om 00.00 u: Begin verkiezingscampagne (loopt hele week). • 27/04 om 20.00 u: Verkiezingen, gevolgd door vat in de fak, in Hal Erasmusgebouw. • 27/04 om 20.00 u: Verkiezingsdebat, in MSI.

LLK

- 22/04 om 20.30 u: Kantus, in 't Plectrum.

Merkator

- 20/04 Verkiezingsweek.

NFK

- 20/04 Verkiezingsweek.

Psychologische Kring

- 20/04 Kringtap, in de Shrink, toeg. gratis.
- 21/04 Eighties Party, in de Shrink, toeg. gratis. • 22/04 Raar met je haar-fuif, in de Shrink, toeg. gratis. • 23/04 Beestigen avond, in de Shrink, toeg. gratis. • 24/04 DJ Planet of Sound, in de Shrink, toeg. gratis.

VTK

- 20/04 Verkiezingsweek.

Kolinsky, in 't Plectrum; toeg. gratis, org. Marktrock.

- 20.00 u **TEATER** 'Hedda Gabler' van Carrousel, in Wagehuys, toeg. 450, org. KC Leuven.
- 22.30 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Le grand blanc de Lambarene', in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.

WOENSDAG

- 11.00 u **KONSERT** Recital-eksamen cello, in Konserzaal Lemmens (Herestraat), org. Lemmensinstituut.
- 14.00 u **FILM** 'De roem van het regiment' (België 1937), in Vlaams Filmmuseum (Vanderkelestraat 30), toeg. 50/30/20, org. Vlaams Filmmuseum.
- 20.00 u **KONSERT** Recital-eksamen dwarsluit, in Konserzaal Lemmens (Herestraat), org. Lemmensinstituut.
- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Welcome II the Terrordome', in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 20.00 u **FILM** 'De roem van het regiment' (België 1937), in Vlaams Filmmuseum (Vanderkelestraat 30), toeg. 50/30/20, org. Vlaams Filmmuseum.
- 20.00 u **TEATER** 'Hedda Gabler' van Carrousel, in Wagehuys, toeg. 450, org. KC Leuven.
- 20.30 u **TEATER** De Onderneming speelt 'Het Dikke Schrif', in Vlamingenstraat 83, toeg. 200-350, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Machacho', in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.

DONDERDAG

- 13.30 u **RONDLEIDING** Literair-historische wandelingen nav Wereldboekendag: St-Pieterskerk, in wandelzaal Stadhuis, toeg. gratis, org. Acco. (ook om 14.30 u en 15.30 u)
- 14.00 u **RONDLEIDING** Literair-historische wandelingen nav Wereldboekendag, in wandelzaal Stadhuis, toeg. gratis, org. Leuvense Gidsenbond. (ook om 15 en om 16 u.)
- 16.30 u **LEZING** Frans Denissen nav zijn boek 'De gigolo van Irma Ideaal', in Boekhandel Plato, toeg. gratis, org. Plato.
- 18.00 u **KONSERT** Recital-eksamen piano, in Konserzaal Lemmens (Herestraat), org. Lemmensinstituut.
- 20.00 u **TEATER** 'De Sid' door Ensemble Leporello olv Dirk Opstaete, in Aud. Minnepoort, toeg. 450, org. KC Leuven.

- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'La Trace', in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 20.00 u **KONSERT** Import/Eksport: 'Coope/Boyses/ Simpson', a capella bewerkingen van Engelse traditionals, in Wagehuys, toeg. 400, org. KC Leuven.
- 20.15 u **LEZING** Thursday Lecture: Ludwig Heyde (KUN): 'Finitude and Unhappy Consciousness', in HIW, org. KU Leuven - HIW.
- 20.30 u **KONSERT** 9de Symfonie van Van Beethoven door het Brussel International Youth Orchestra en Vokaal Kollektief Die Sangghesellen, in St-Pieterskerk, toeg. 1000/700/500/300.
- 20.30 u **TEATER** De Onderneming speelt 'Het Dikke Schrif', in Vlamingenstraat 83, toeg. 200-350, org. Stuc.
- 20.30 u **LEZING** Jan Hautekiet is 'oorgetuige', in Stuc, 1ste verdieping (vergaderzaal 1), org. Kultuurraad.
- 22.00 u **FUIF** Jackie Brown Party, in Food.
- 22.30 u **KONSERT** Afrika Filmfestival: 'Weshm in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.

VRIJDAG

- 20.00 u **DANS** 'Knuffels!' (voor jongeren), in Akteerstudio, Rijschoolstr. 19a, org. dans/teaterlabo het Affront.
- 20.00 u **TEATER** 'Tramlijn Begeerte' door KT De Nieuwe Margriet, in Stadschouwburg, org. KT De Nieuwe Margriet.
- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Faraw', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 22.30 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Guimba', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.

ZATERDAG

- 11.00 u **DEBAT** Afrika Filmfestival: met Oumar Sissoko, in Supercity, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 14.30 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Fintzain', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 16.00 u **DEBAT** Afrika Filmfestival: 'La femme en Afrique' met Oumar Sissoko, Yasmine Kassari en Néjia Ben Mabrouk, in Supercity, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 17.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Cheb', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.

- 20.00 u **DANS** 'Knuffels!' (voor jongeren), in Akteerstudio, Rijschoolstr. 19a, org. dans/teaterlabo het Affront.
- 20.00 u **TEATER** 'Tramlijn Begeerte' door KT De Nieuwe Margriet, in Stadschouwburg, org. KT De Nieuwe Margriet.

ZONDAG

- 14.30 u **FILM** Afrika Filmfestival: '100% Arabica', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 17.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'L'arche du Désert', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 19.30 u **TEATER** Understagements-teaterfestival: toonmoment 'Litter&keren' olv Peter Verhelst, in Vlamingenstraat 83, toeg. gratis, org. Kultuurraad.
- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Dakan' (New Harvest), in Stuczaal, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 20.00 u **TEATER** Understagements-teaterfestival: Studio Teirlinck met 'Hart of het geheim van de rooie kater', in Vlamingenstraat 83, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.
- 21.20 u **KONSERT** Understagements-teaterfestival: 'De belevenis', in Stucba, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.
- 22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stuczaal, toeg. gratis, org. Stuc.
- 22.00 u **TEATER** Understagements-teaterfestival: KaKollektief: 'The Homecoming', in Vlamingenstraat 83, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.

MAANDAG

- 20.00 u **FILM** Afrika Filmfestival: 'Les silences du palais', in Supercity, toeg. 100/150, org. Derdewereldraad ism Stuc en Supercity.
- 20.00 u **INFOAVOND** 'Roze zaterdag in beeld', in UP (Jan Stasstr.2), org. Het Goede Spoor.
- 20.00 u **TEATER** Understagements-teaterfestival: Filis Féministes: 'Ik droom, misschien!' 'De man met de bloem in zijn mond', in Vlamingenstraat 83, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.
- 21.20 u **KONSERT** Understagements-teaterfestival: 'Caravan Cockpit', in Stucba, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.
- 22.00 u **TEATER** Understagements-teaterfestival: Cie. De Hütte: 'Het complex Hofuuddi', in Vlamingenstraat 83, toeg. 100/150, org. Kultuurraad.

"We kunnen hier natuurlijk niet met een wandelstok binnenkomen"

Iedere week is Jan Hautekiet als 'oorgetuige' te gast bij Kultuurraad om de belangrijkste LP's en CD's in zijn leven toe te lichten. Een voldoende reden om deze duizendpoot even aan de pols te voelen over het kultuurfenomeen 'Hallo Hautekiet', over vijftien jaar Studio Brussel, en over 's mans eigen creatieve muziekeren. Daarvoor trok Veto door (vooral veel) regen en wind naar het bekende VRT-adres, alwaar we op de vierde verdieping de werkmens Jan Hautekiet aantreffen, op een uur waarvan de meeste studenten nauwelijks beseffen dat het bestaat. "Zaterdagochtend negen uur, de tafel met Veto en Jan Hautekiet."

Veto: Humo's Dwarskijker meldde vorige week over de live TV-uitzending van uw radioprogramma: "Wie min of meer zijn dialect onder de knie had, kreeg een stem in de menagerie van Jan Hautekiet, en deed dan ook meteen in vrije stijl zijn bij voorkeur pointeloze gevoeg. Kortom, eindelijk eens een programma wór en dóór het volk zonder hetwelk 'Hallo Hautekiet' niet eens luisteraars en/of kijkers zou hebben." Wat denk u als u dat leest?

Jan Hautekiet: «We kennen allemaal Dwarskijker met zijn scherpe visie. Het is niet dat ik me dat niet aantrek maar ik lig er ook niet wakker van. Je moet kritiek nemen voor wat ze is en in het beste geval leer je daar iets van. In het slechtste geval is kritiek gratis. Het heeft ook te maken met het respect dat je hebt voor hij of zij die de kritiek uit. In dit geval is mijn respect voor Rudy Vandendaele zeer groot. Zo werkt het nu eenmaal, je doet iets en dat wordt dan beoordeeld door mensen en goed of slecht bevonden, dat zijn de regels van het spel. Hetgeen hij schrijft wist ik ook zelf wel, namelijk dat de 'Hallo Hautekiet' op Ketnet een soort boete avond was, maar dat is nu eenmaal eigen aan het programma. Voor mij is wat hij daar schrijft meer een vaststelling dan echte kritiek.»

Veto: Wat is de 'Hallo Hautekiet'-anekdote bij uitstek die u aan uw kleinkinderen wil kunnen vertellen?

Hautekiet: «Dat is nu wel een klichee, maar in elke uitzending zitten wel van die fantastische momenten. Wat mij bijzonder aangegrepen heeft, was toen ik enkele jaren geleden een zwangere vrouw moest oppellen die in het ziekenhuis in observatie was omdat er problemen waren met haar zwangerschap. De vrouw vertelde me dat ze blij was dat ze eens op de radio kwam. Drie weken later krijg ik een telefoon van haar man of hij dat bewuste bandje mocht hebben, want zijn vrouw was in het kraambed gestorven. Als je op die manier met je eindigheid wordt gekonfronteerd, met de pijnlijke dingen van het leven, doet dat je toch iets. Maar in elke uitzending zitten wel droevige, zeer menselijke en grappige momenten. Dat is voor mij ook het boeiende, dat het programma eigenlijk een beetje een dwarsdoorsnede is van een stukje Vlaanderen op dat moment van de week. Het is geen kabaret waarin mensen per se grappig moeten zijn en ook geen emotioneel hulp-programma waarin iedereen even komt uithuilen, maar het kan dat wel allemaal tegelijk zijn.»

«De mooiste momenten voor mij persoonlijk zijn uiteraard de onverwachte, grappige situaties. Om een voorbeeld te geven: op een gegeven moment belt er een gast die aan het rijden is met de auto en ik weet nu niet meer precies hoe het gesprek verloopt, maar het komt er dan uiteindelijk op uit dat hij passeert aan een BMW-garage. Ik zeg hem "Ah, dat is goed, ik moet nu

toch juist een nieuwe wagen kopen, ga voor mij eens binnen en geef mij eens een verkoper voor wat inlichtingen". Of zo was ik deze week bijvoorbeeld op zoek naar iemand en ik kom terecht in de Delhaize van Wilrijk. Daar heb ik dan aan een dame in het kantoor gevraagd of ze de hoorn even aan het intercomsysteem wou houden zodat ik de mensen kon toespreken. Dat soort van grappige situaties vind ik altijd het leukst. En er was die student van het Lemmensinstituut op weg naar zijn eindexamen, die me belde en me zei dat hij

Veto: Studio Brussel is een puber geworden. Ex-medewerker Dirk Blancke zegt: "Op je drieëndertigste moet je niet meer voor een jongerenzender werken." Uw sjef, Jan Schoukens, zegt dan weer: "Jeugdboeken worden toch ook niet door vijftienjarige geschreven." Hoe zie je zelf nog je Brusselse toekomst?

Hautekiet: «Ik denk eigenlijk weinig over de toekomst na, gewoon omdat het me nu zo enorm aanstaat wat ik doe. Ik ben het eens met Jan Schoukens dat de leeftijd in je hoofd zit. Wij kunnen hier natuurlijk niet bij wijze van spreken met een stok binnen-

(foto Dirk Bernard)

eigenlijk verschrikkelijk nerveus was. Ik vroeg hem waar hij zich op dat moment bevond. "Ja, Jan ik bevind mij momenteel in de auto op de A2". Ik ken die autoweg en vroeg hem een bepaalde afrit te nemen, omdat daar een parkeerplaats was. Ik vroeg hem daar om zich eventjes te ontspannen en me vervolgens een stukje uit zijn eindwerk te spelen. Zo gezegd, zo gedaan, en effectief, je hoorde op de achtergrond de mensen, die ook naar de radio aan het luisteren waren, klaksoneren. Een collega van mij heeft het zelfs gezien, dus het was niet fake, die gast stond daar dus, met zijn trompet in de hand. Dat in een mum van tijd georganiseerd krijgen en je hoort dat daar dan wildvreemde mensen interactie mee hebben, dat vind ik zo tof.»

Veto: West-Vlaams of Limburgs, wat kiest u?

Hautekiet: «West-Vlaams. Absoluut. Ik vind dat een zeer muzikale taal, alhoewel het Limburgs ook zingt natuurlijk (lacht). West-Vlaams is gewoon muziek voor mij, ook al begrijp ik er soms geen letter van, ik vind het een zeer mooie, expressieve taal. De woensdagnamiddag zit er bijvoorbeeld een item 'uitdrukkingen' in een programma dat al een aantal jaren loopt, wel, het West-Vlaams is daarvoor gewoon onuitputtelijk.»

komen (lacht), maar als het hoofd jong is gebleven, zie ik geen probleem. En wat dat betreft, heb ik niet het gevoel dat ik hier niet op mijn plaats zit. Eigenlijk is Studio Brussel ook geen echte jongerenzender maar een zender die door de aard van de muziek veel jongeren aanspreekt. Je moet natuurlijk wel op de hoogte blijven van wat er muzikaal gaande is net omdat die muziek van levensbelang is voor Studio Brussel. Je moet dan ook geregeld nieuwe mensen binnenhalen die echt op het veld bezig zijn en die weten wat er beweegt, wat nieuw is. Maar dat je nu mensen moet buitenzwieren omdat ze een bepaalde leeftijdsgrens hebben bereikt, nee, dat vind ik niet.»

Veto: U bent een succesvol radiomaker, u maakt geregeld uitstapjes naar de televisie, u presenteert evenementen, u speelt muziek met alles van naam en/of faam heeft in Vlaanderen, u bent een gelukkig huisvader. Wat zou u daar nog aan willen toevoegen?

Hautekiet: «Dat ik van dat laatste wat meer zou kunnen profiteren (lacht). Maar dat ligt natuurlijk aan mezelf. Ik zou ook nog wel eens willen mijn muzikale smaak botvieren, als muzikant dan. Maar dat ligt ook weer aan mezelf, ik denk dan van: "Morgen maak ik daar tijd voor vrij", maar

de tijd om mij daar gekoncentreerd mee bezig te houden is er gewoon niet. Dat is wel iets waar ik binnen afzienbare tijd wil aan werken.»

Veto: Naast kompositie van jingles bent u een veel gevraagd sessiemuzikant. Zie je jezelf ooit nog als een singer-songwriter, of liever als een klassiek kompositist of als een soort Daft Punk-DJ?

Hautekiet: «DJ zeker niet. Singer, god beware me (lacht). Songwriter, ja daar zou ik graag eens aan beginnen. Het zou wellicht eerder iets instrumentaals worden. Ik ben nogal een jazzliefhebber. Het zal dan ook wellicht eerder die richting uitgaan, maar dan met een iets meer op elektronika gebaseerde toets. Ik vorm momenteel een duo met Patrick Riguelle, ook eigenlijk een sessiemuzikant, die ondermeer bij Kadril gezongen heeft. Samen met hem heb ik nu een programma in elkaar gestoken met nummers van Elvis Costello, Jacques Brel, John Cale, XTC en we hebben daarin ook al wat jazznummers verwerkt, kortom dat staat mij enorm aan.»

Veto: Deze week komt u naar Leuven om te praten over uw favoriete platen. Om een tipje van de sluier te lichten, welke plaat staat bij u absoluut bovenaan?

Hautekiet: «The Nightfly van Donald Fagen uit 1982. De plaat is vooreerst muzikaal waanzinnig gesofisticeerd maar toch klinkt ze bijna als simpele popmuziek. Tekstueel is er een bitterzoetheid die zeldzaam is, maar ook de humor ontbreekt niet. Die plaat heeft alles wat ik in muziek wil vinden. Ten slotte is die plaat ook in een vorm gegoten dat ze een potentieel groot publiek kan aanspreken. Het is een plaat die ik ook niet beu word. Die vraag is me nog wel al gesteld en dan is het wel aangenamer dat je kiest voor een plaat die wat mensen kunnen appreciëren dan een of andere obskure plaat van Miles Davis te verkiezen. 't Is nu ook niet zo dat alle andere platen daar ergens onder 'The Nightfly' bengelen, hoor.»

Veto: Zou u een zoon of dochter willen zoals de doorsnee 'Hallo Hautekiet'-beller?

Hautekiet: «Ja, alhoewel de doorsnee 'Hallo Hautekiet' beller niet bestaat natuurlijk. Het programma is de doorsnee van jong, oud, spiritueel, down to earth, anarchistisch of dan weer net heel conservatief. De doorsnee jongere bestaat toch ook niet? Maar er zitten beslist veel tipen tussen de bellers die ik zelf wel als kind zou willen, alhoewel kinderen zijn wie ze zijn, je kan natuurlijk niet wensen dat het dit of dat moet zijn. Als het sterke persoonlijkheden zijn, ben ik al blij.»

Pascal Seynaeve

Jan Hautekiet is Kultuurraad's 'Oorgetuige' op donderdag 23 april. In de vergaderzaal op de eerste verdieping van het Stuc om 20u.

Hautekiet voor niet

Donderdag verblijft 'oorgetuige' Jan Hautekiet een select Leuvens publiek met het beste uit zijn platenkast. De plaatsen zijn beperkt maar Veto zou Veto niet zijn als we niet onze goede vrienden van Kultuurraad de oren van de kop hadden gezagond om een paar stoeltjes te reserveren voor u, trouwe lezer. Wil je er donderdagavond gratis bij zijn op de eerste verdieping van het Stuc, bel dan woensdagnamiddag tussen twaalf en één naar het Stuc-onthaal (23.67.73). De vijf snelste bellers hebben prijs. En wees een beetje beleefd tegen de receptionist(e).